

Hồ
Điệp
Seba

Cán Hoa Khúc

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 1

Bánh xe phát ra âm thanh lạch cạch lạch cạch, nàng cố hết sức chuyển động, kéo nước từ dưới giếng sâu lên. Giờ đang là tháng ba, tuy đã là cuối mùa xuân, nhưng đối với một người sinh trưởng ở châu Á nhiệt đới như nàng mà nói, gió vẫn rất lạnh. Nhưng thái dương cùng lao động, lại làm cho nàng toàn thân đổ mồ hôi, gió thổi qua chiếc áo bông nửa mới nửa cũ, cũng sẽ cảm thấy rùng mình. Cho dù đã hơn một năm, nàng vẫn không thể thích ứng được với khí hậu ôn đới như vậy. Chờ tới khi cố hết sức đổ được nước giếng vào thùng, nàng nhẹ nhàng thở ra, mềm nhũn ngồi xuống dựa vào thùng nước lớn mà thở gấp, ánh mắt nhìn trời quang xanh thẳm. Quấn lại mảnh vải trên những ngón tay không ngừng run run, có hơi dính dính, đau tận tim, đại khái vết thương lại bị nứt ra. Nàng lại dùng nước giếng, làm dịu đi bàn tay đang đau đớn. May mắn công việc hôm nay đại khái đều làm xong rồi, chỉ còn phải làm cơm chiều nữa mà thôi. Cho dù phía sau, mặt trời cũng mới ngả về tây, còn lâu mới lặn xuống. Nhưng mà nếu sờ soạn nữa sẽ không nấu được cơm, dầu nành rất đắt. Không giống với một năm trước, hiện tại mỗi bữa cơm đều thực quý trọng, mỹ vị. So với nhà bên, nàng đã là rất giàu có, cơm có thể ăn cơm khô, lại là gạo trắng như trân châu, không độn một chút hoa màu khác. Nhà bên đều biết, nói nàng quá giàu có, trong nhà có người già, trẻ con sinh bệnh, sẽ sang mượn gạo trắng — đây chính là phúc phận được ăn ngon mà chỉ có trẻ con hoặc khi sinh bệnh mới có được. Nàng đảo cơm tẻ trong nồi, nước sôi liền rắc một nắm cải thìa chỉ cao bằng ngón tay, cùng một

nắm xuân cứu nhỏ vào, chờ rau xanh, cho một chút mỡ heo cùng muối, trên một cái bếp nhỏ khác là một nồi măng trúc đã bóc vỏ luộc. Trên cơm tẻ là cải thìa thanh thúy cùng xuân cứu, mang theo một chút mỡ heo thơm lừng. Đóng cửa bếp lại, nàng bưng cái bát lớn đựng đồ ăn, cầm lấy đũa trúc, đi đến sườn núi sau nhà, ngồi xếp bằng trên cỏ, nhìn mặt hồ xanh như ngọc bích dưới chân núi, mỹ mỹ ăn cơm chiều. Không nghĩ tới, chỉ là một năm mà thôi, hạnh phúc lại đơn giản như vậy — ngồi nhìn hồ nước, ăn cơm dưới ánh chiều tà. Nàng tên Bạch Dực... Nếu không nhớ lầm. Hoặc là, nàng không có nổi điên. Hẳn là cái tên này, không sai. Tuy rằng nàng vẫn cảm thấy mơ hồ, không được rõ ràng. Nhưng mà cuộc sống đơn giản đến chỉ còn lại có ăn cơm, ngủ, làm việc, sự mơ hồ này cũng trở nên vô cùng không quan trọng nữa. Một năm trước, nàng đi vào Đàn sơn ở lân cận thôn này. Nói chính xác, là trong rừng cây cách thôn này khoảng hai dặm. Đến bây giờ nàng vẫn không rõ, nàng rốt cuộc là còn sống hay đã chết. Rõ ràng là nhảy từ trên tầng cao nhất của trường học xuống... Nhưng làm sao lại xuất hiện tại ‘âm phủ’ phong cảnh đầy nắng này ? Đoạn thời gian ở giữa biến đi đâu? Hay là, trên thực tế, nàng đã trở thành người thực vật, đây chỉ là một giấc mộng dài, giống như trên phim truyền hình vẫn chiếu? Nàng thật đúng là không biết. Nhưng người bị nàng đè trúng... Xúc cảm cùng mùi máu tươi vẫn còn chân thật. Có một vị tiên sinh da bọc xương tái nhợt đã cứu nàng... Đại khái đi. Da bọc xương tiên sinh thấy nàng đột nhiên xuất hiện, không tỏ vẻ kinh ngạc chút nào, chỉ yên lặng nhìn nàng năm, sáu phút. Nàng rất ngạc nhiên, đối phương nghĩ như thế nào, nàng cũng không rõ lắm. Nhưng vị tiên sinh da bọc xương hảo tâm kia lại đưa cho nàng hai đỉnh nguyên bảo (cơ hồ có thể làm đồ cổ), không nói được một lời chỉ đường tới thôn, cũng rất vô hiệp “bay lên cây”. Sơn thôn kia tên là Lô gia thôn. Nàng dần dần vào thôn, phát hiện ngôn ngữ của bọn họ rất giống giọng Quảng Đông, làm cho

nàng khoa tay múa chân nửa ngày, bởi vì nàng đã đói bụng, muốn mua thứ gì đó ăn. Thôn dân mặc cổ trang suýt bị nàng hù chết, nàng cũng suýt bị đám người thôn dân thời cổ này hù chết. Chung quy nàng vẫn không mua được gì ăn, bởi vì hai đĩnh nguyên bảo kia vừa vặn là hai mươi lượng bạc, ở sơn thôn là một số tiền rất lớn, rất lớn, căn bản không có tiền lẻ trả lại. Thôn dân hảo tâm cho nàng một chén cháo hoa màu, không lấy của nàng một phân tiền. Bát cháo hoa màu kia, trên thực tế thực thô ráp, không muối thiếu tương, rất khó ăn. Nhưng nàng đói bụng. Trước khi nhảy lầu nàng đã bỏ ăn, đã bốn ngày chưa được ăn gì. Cảm giác được ăn, rất tuyệt. Nàng sao lại có thể quên đi cảm giác thỏa mãn này, muốn tự đói chết chính mình chứ...? Thôn dân hiếm khi thấy người ngoài, cho nên không thích nàng, thậm chí có chút sợ hãi. Nhưng bọn họ vẫn cho Bạch Dực ở lại. Người cho chút củi, người cho chén cháo, thậm chí còn cho nàng ngủ lại tại một gian phòng nhỏ cạnh kho trữ lúa. Hai tháng sau, nàng mới có thể lấp bấp nói chuyện với người ta, thôn trưởng còn bán cho nàng một căn phòng nhỏ trên núi, cách thôn không xa, cùng một vùng triền núi thật lớn, chỉ lấy nàng mười hai lượng bạc, còn giúp nàng mua thêm toàn bộ đồ gia dụng cùng quần áo bốn mùa. Tuy rằng chờ sau khi nàng nghe nói lưu loát, được một bác gái nói cho biết, nàng ăn đau khổ, thôn trưởng thực xấu bụng, linh tinh... nhưng kì thật nàng vẫn rất cảm kích. Nàng cư nhiên không bị hạ độc thủ, đánh chết, cướp bóc, thôn trưởng chỉ bán đất mà thôi, vẫn còn để lại một nửa tài sản cho nàng. Khi vừa mới bắt đầu, thực khổ. Yếu ớt, cái gì cũng không biết. Tiền bạc tại sơn thôn thế này có rất ít tác dụng, trừ phi là mua trâu cày, nông cụ ở bên kia núi, bằng không cơ hồ đều là lấy vật đổi vật. Chờ tới khi nàng nghe hiểu được đám nhỏ cười mắng nàng là “Khất cái”, “phụ nữ lười”, nàng liền thử tự lập. Một chết đi, cái gì cũng đều phải học. May mắn trước đây nàng sống cùng ông bà nội, toàn bộ thời thơ ấu đều trải qua ở nông

thôn, cho tới tận khi tốt nghiệp tiểu học mới đoàn viên cùng cha mẹ... bằng không thật sự là sờ soạng giống như người mù. Nhưng bắt đầu học từ đầu thực vất vả. Đầu là hàng xóm trong thôn hỗ trợ, còn chia một ít đồ ăn cho nàng. Cỏ dại mọc lan tràn vườn rau cũng giúp khai khẩn, thậm chí thấy nàng đáng thương, còn cho nàng mượn cuốc, nhưng tay nàng vẫn phồng rộp lên, vẩy kết lại vỡ ra đồ máu, đau nhức vô cùng. Sức yếu, không cầm nổi cuốc, trèo núi lại không có biện pháp khai khẩn thành ruộng nước. Có một thời gian, nàng nghĩ mình sẽ bị đói chết, ngay cả nhóm lửa cũng không biết, đống củi nhìn thấy rắn liền thét chói tai. Nhưng mà, một ngày mệt mỏi, nhìn ánh tà dương xinh đẹp, ăn thứ cơm nửa đời không quen, lại cảm thấy thực hạnh phúc, rất muốn sống sót. Nàng thực cảm tạ da bọc xương tiên sinh. Hai mươi lượng bạc kia giúp nàng mua được một ngôi nhà nhỏ trên triền núi, còn giúp nàng mua được hai con trâu cày a! Trong thôn, nàng là người duy nhất có hai con trâu cày, mọi người đều đến thuê trâu của nàng. Tiền thuê thì đủ loại, có đôi khi là một túi đồ ăn gì đó, có đôi khi là một bọc nhỏ gạo, đương nhiên là gạo tốt rồi. Bạch Dục sống cũng không tệ lắm. Thậm chí có được một chiếc xe đẩy tay cũ nát, có thể khoác lên trâu cày, lắc lắc đi xuống trấn nhỏ dưới núi, mua lương thực, rau xanh. Nàng nói với thôn dân, nàng là nữ tử phiên bang, mọi người cũng tin. Có nhiều lúc, ngay cả chính nàng cũng tin như vậy. Ăn xong một chén lớn cơm, nàng thở ra một hơi, xoa xoa mồ hôi trên trán cùng chóp mũi. Múc một chén canh gạo trắng, vớt măng ra, dùng cảm cắt thành khối lớn, bỏ vào nước cơm. Cho thêm chút nước tương, liền uống hết bát nước cơm nấu măng đậm vị ngọt đó. Dù là nam diện vương cũng không được như vậy đi.

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 2

Đó là một buổi trưa ngày chớm hạ. Nàng đang thu đậu phơi ngoài nắng, ăn no ánh mặt trời, tỏa ra một mùi hương dễ chịu, quện lẫn với mùi hương hoa, giống như có thể thôi miên cả ong mật. Vặn thắt lưng, xương sống phát ra thanh âm rắc rắc. Thực vô dụng. Chỉ một chút việc như vậy, làm đã mệt muốn chết. Những cô bé trong thôn, mười ba mười bốn tuổi đã có thể xách nước chạy như bay cả nửa dặm. Trong sân nhà nàng có giếng nước, chỉ mới mấy chục bước, cũng khiến nàng mệt rã người. Không có biện pháp, nếu nàng là nam, tắm rửa ngay ở giếng cũng được. Nhưng nàng là nữ, cho dù là tắm nước lạnh, nàng cũng phải mang thùng nước vào phòng bếp mới tắm được. Nàng đột nhiên cảm thấy, trong không khí tựa hồ có một mùi tanh ngọt. Bạch Dực quay đầu, lại bị dọa giật nảy mình. Một nam tử xa lạ đứng cách nàng rất gần, chỉ khoảng ba bước. Nhưng nàng không hề nghe được tiếng gì, người kia thẳng tắp nhìn nàng chằm chằm, dường như cũng không có hô hấp. “Cô còn sống.” Hắn mở miệng, thanh âm thực khàn. Nàng trừng mắt nhìn kĩ, cực lực công nhận...”Da...da bọc xương tiên sinh?” Bạch Dực vô cùng kinh hãi. Vốn là da bọc xương, lúc này có thịt, từ bộ xương trở thành Hắc Vô Thường, mới làm cho nàng trong chốc lát không nhận ra được. “Ta gọi là Ô Vũ.” trên người hắn có hai thanh kiếm, một nắm trên tay, một cắm trên cánh tay, đương nhiên đã chảy máu, “Có thể xin chút nước không?” “...Giếng nước ở bên cạnh.” Bạch Dực vội vàng dẫn hắn xuyên qua vườn rau, cố hết sức múc nước lên. Nhưng Bạch Dực thật sự kéo rất chậm, Ô Vũ chỉ

dùng một tay cũng có thể mạnh hơn nàng, lập tức kéo nước lên, bắt đầu uống, còn lại dội lên người, rửa trôi máu đi. “Cô có quần áo không?” Hấn hờ hững hỏi, giống như cánh tay không phải của mình, không chút nhần mảy rút thanh kiếm ra, máu lập tức phun ra. “...Có thể không vừa với huynh, tôi đi lấy.” Bạch Dực xoay người chạy vào nhà. Để tiện làm việc, cũng bởi vì nàng thực đáng buồn, ngay cả quần áo “nữ tử phiên bang” cũng không biết mặc, cho nên bình thường nàng đều mặc nam trang. Nông dân luôn chiết quần áo lại mới tiện làm việc, nàng thường thường mặc chính là kiểu quần chiết, áo ngắn tay, mỗi một kiện đều rất lớn. Nàng vội vàng lấy một bộ, vọt tới bên cạnh giếng... Lại xấu hổ xoay người lại. Ô Vũ lại rất thoải mái, cời sạch tinh quang, ở bên cạnh giếng xả nước. Nàng thực không nhìn thấy gì a... Nhiều lắm cũng chỉ là nhìn thấy đằng sau. Võ lâm cao thủ chính là võ lâm cao thủ, thất lưng kia thực đẹp a... Nhưng mà vẻ đẹp thật sự trí mạng, nếu không cẩn thận sẽ bay tới một kiếm. “Cái kia... quần áo.” Bạch Dực lúng ta lúng túng nói, nàng thật cẩn thận ngồi xuống, để quần áo cùng khăn lên tảng đá, “Để phía sau huynh, tôi...tôi đi nấu cơm.” Tuy rằng lúc này đã quá muộn để ăn trưa, lại quá sớm để ăn chiều, nhưng nàng vẫn tận lực thể hiện thành ý lớn nhất. Đừng đùa chứ, ân nhân cứu mạng đó. Cho nên nàng thậm chí nhin đau rán hai quả trứng gà, dùng cái nồi đã rán trứng đó, thêm mấy nhánh tỏi, xào một đĩa rau dền thơm ngào ngạt. Thật sự nàng không có bàn, đành phải mang băng ghế dài ra sân để thay bàn, chờ nàng đem đồ ăn và cơm ra sân, Ô Vũ dường như đã tắm rửa xong, đầu tóc ướt sũng đi tới. “Ngượng ngùng, thực tùy tiện vô lễ.” Nàng liên tục xin lỗi, “Tôi chỉ có hai băng ghế dài thôi...”, đưa cho hấn một chén cơm tẻ. Ô Vũ lại sửng sốt một chút mới nhận lấy, cầm đũa, nhưng không lập tức ăn. Bạch Dực cũng khó khăn, nàng không rõ lắm tục lệ chỗ này... Có phải chủ nhà phải động đũa trước hay không? Nàng gắp ở mỗi đĩa đồ ăn một

chút, “Mời dùng, mời dùng... Tôi không hiểu lễ nghi lắm, ngưng ngưng.” Về mặt hần nhu hòa một chút, dùng một loại tốc độ khủng bố tiêu diệt toàn bộ đồ ăn. Bao lâu chưa ăn cơm a? Cuối cùng ngay cả nước cơm Bạch Dực để lại để bữa sáng ngày mai uống, hần cũng đều uống sạch, mới hạ đĩa. “...Ta sẽ trả tiền.” Hần khàn khàn nói. Bạch Dực đang ngăn người lập tức tỉnh lại, vội vàng xua tay, “Không không không, không phải chuyện đó... Lương thực tôi còn nhiều! Là tôi không tính đủ lượng cơm... Cái kia... tôi thấy huynh thực gầy...” Nàng nói năng lộn xộn, chốc lát sau mới trấn định được, “Huynh là ân nhân cứu mạng tôi, chút thức ăn có là gì. Tôi lại đi nấu cơm...” “Đủ.” Hần thu thập bát đĩa, đi tới giếng rửa. Tự động tự phát như vậy. Bạch Dực gãi gãi đầu, vào trong nhà thu thập một chút, lấy thêm chăn bông ra. Căn nhà này thực đơn sơ, chỉ có phòng bếp cùng nhà chính, mở cửa chính là giường, phòng bếp ngay cả cửa cũng không có, chỉ có một tấm màn ngăn lại. “Cái kia... Ô Vũ tiên sinh,” Bạch Dực gọi Ô Vũ đang cắt bát trong bếp, “Huynh ngủ ở đây đi, ủy khuất huynh một chút...” Ánh mắt lạnh lùng của hần đậm lại, “Ta ở dưới bếp là được.” “Huynh không cần khách khí,” Bạch Dực xua tay, “Dù sao giường này cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng ngủ. Tôi đều ngủ trên lầu.” Ô Vũ ngẩng đầu, nhìn nóc nhà cỏ tranh đơn sơ, ánh mắt xuất hiện một tia mê hoặc. Chờ Bạch Dực trèo lên thang dây, hần mới biết được cái gì gọi là “trên lầu”. Đó là một chỗ đan bằng tre, vốn là nơi chứa đồ, cách nóc nhà chỉ khoảng một cánh tay, phải dùng thang mới có thể đi vào. Bạch Dực trải cỏ khô lên sàn trúc, ngủ ngay phía trên. “Thang dây dễ kéo, trước kia dùng thang trúc mới mệt.” Bạch Dực giải thích, “Nơi này rất tốt...Nhưng nơi nơi đều có lưu manh sao? Nếu tôi là nam thì tốt rồi... Là nữ thực phiền toái.” “Ai?” thanh âm Ô Vũ càng khàn, lại càng lạnh như băng. “Không biết... Cũng không quan trọng.” Bạch Dực vội vàng nói, “Nhiều lắm cũng chỉ đến nháo, lại không lên được. Nháo chán sẽ đi,

cũng không trộm cắp gì, cũng không mượn gió bẻ măng... Tôi là nói thuận tay đất dề. Không sao.” “Khi dễ nữ nhân.” “Nữ tử phiên bang thôi.” “Cô không phải.” Ô Vũ trả lời thực rõ ràng, đi vào trong nhà, nằm xuống giường. “Cái kia... Da... Tôi là nói Ô tiên sinh...” “Không họ Ô.” Ô Vũ nhắm mắt nói. “...Ô Vũ tiên sinh, thương thế của huynh thế nào?” “Boi thuốc rồi.” “Huynh còn đói không?” “Không đói bụng.” “Muốn uống nước không?” “Không khát.” Hỏi rất nhiều câu vô nghĩa, Bạch Dục nắm chặt hai tay, cổ lầy dững khí, mới dám hỏi điều mà nàng muốn hỏi, “Kia... cái...Da bọc xương... Tôi là nói, Ô Vũ tiên sinh... Tôi...tôi còn sống không?” Dù sao Ô Vũ Tiên sinh cũng là người đầu tiên nàng nhìn thấy ở đây...Cái người bị nàng đè chết kia không tính. Hắn hẳn sẽ có chân tướng đi? Một mảnh yên tĩnh. “Cô có thở không?” Ô Vũ lạnh lùng trả lời, xoay mặt vào vách tường, “Im lặng.” Bạch Dục thử dò xét hơi thở thật. Ngày hôm sau, Bạch Dục dụi mắt, buông thang dây, gập ghềnh đi xuống, vừa ra cửa liền nhìn thấy Ô Vũ hờ hững mài con dao gỉ loang lổ. Quá lợi hại. Đáy lòng nàng thầm than. Một năm, nàng chưa từng mài dao, thường bị mấy cô gái trong thôn cười. “Ô Vũ tiên sinh, sớm an.” Nàng kính nể chào hỏi. “Ta không phải tiên sinh.” Hắn dùng nước rửa sạch con dao, “Gọi thẳng Ô Vũ là được rồi.” “Tôi gọi là Bạch Dục.” “...Ta không có hỏi cô.” Ô Vũ ngay cả đầu cũng chưa nâng, “Viết như thế nào?” Hắn biết chữ a! Bạch Dục nhất thời kinh hãi. Người biết chữ trong thôn này đếm ra không quá ba người, nàng càng kính nể. Ngồi xổm xuống viết tên chính mình trên nền đất, “Tôi đi nấu cơm.” Ô Vũ liếc mắt, chân mày cau lại, biểu tình bình tĩnh như trước, chỉ là đáy mắt có chút thất vọng. Nhưng hắn vẫn mang dao, đi vào phía rừng trúc. Chờ Bạch Dục nấu xong một bát cháo hoa lớn, thêm hành cùng trứng, cùng một bát canh bắp cải, bê lên, trở mắt nhìn sân vừa ‘mọc’ ra một cái bàn trúc. Ô Vũ không nói một lời nhận lấy, đặt trên bàn trúc. “Mình không có búa, cũng không có đinh mà...” Bạch Dục thì

thào nói, ánh mắt mờ mịt. “Một con dao là đủ rồi, cần cái đó làm gì?” Ô Vũ vào phòng bếp mang nốt bát cháo còn lại ra, ngay cả khăn lót cũng không dùng, giống như không biết nóng là gì vậy. Bạch Dục đầu óc choáng váng lấy bát cùng đũa, sắp xếp cơm, lại không nhận được nhìn cái bàn trúc xinh đẹp. Đây thật sự là quá cường hãn.

“Bạch Dục.” Ô Vũ đột nhiên gọi nàng. “À?” Nàng mờ mịt ngẩng đầu. “Cô thật sự tên Bạch Dục.” Ô Vũ cười khổ một tiếng. “Kêu Bạch Dục có cái gì không đúng?” Nàng không rõ ràng. Ô Vũ cúi đầu tiếp tục ăn cơm, không nói nữa. Hắn nói rất ít, Bạch Dục cũng không biết nói cái gì cùng hắn cho phải, dù sao cũng là hoàn toàn không biết. Công việc hàng ngày của nàng rất nhiều, phải cho gà ăn, lấy trứng, lại bởi vì nàng tắm rửa mỗi ngày, mỗi ngày lại có rất nhiều quần áo phải giặt. Còn có một vườn rau phải chăm sóc, chỉ có một người ăn, nhiều lúc muốn nghĩ cách làm đồ ăn muối sẵn. Hiện tại không phải mùa cà, hai con trâu đã cho ra ngoài ăn cỏ, nàng cũng phải đi lấy củi. Ô Vũ có khi ở nhà, có khi đi theo nàng, trông coi im lặng, không nói một lời. Giữa trưa ngày thứ ba, lúc ăn cơm, Ô Vũ mở miệng, “Cô không có khiếu làm ruộng.” Bạch Dục có chút uể oải, “Tôi đúng là không khiếu nổi cà.” “Cô ngay cả trồng rau cũng rất miễn cưỡng.” Ô Vũ thành thật không khách khí nói, “Không chỉ thế, ngay cả cho gà ăn cũng bị gà khi dễ.” Bạch Dục cắn đũa, nước mắt cũng sắp rơi. “...Làm sao huynh phải nói? Chuyên sát muối lên miệng vết thương! Tôi đang học! Sẽ có ngày tôi trở thành một chuyên gia nông nghiệp...” “Bằng hai bàn tay này?” Ô Vũ khinh thường liếc nhìn hai bàn tay còn phồng rộp đầy vết thương, “Tay cô quá non, không dễ dàng lưu sẹo, càng không dễ dàng thành chai.” “...Cố gắng sẽ thành công.” Bạch Dục trầm mặt, thực không thoải mái ăn cơm. Nàng thừa nhận, làm việc đồng áng, nàng thực giỏi. Nhưng cả một năm, nàng vẫn nuôi sống chính mình, không đói chết. Đây là thành tựu nàng thực quý trọng. “Ta mang cô vào trong thành,

mua một ngôi nhà, vài tỳ nữ.” Ô Vũ ngữ khí thực lạnh nhạt, “Cô an tâm sống qua ngày đi.” Bạch Dực hơi hơi giương miệng, Ô Vũ về mặt bình tĩnh. Đương nhiên, nàng không phải ghét bỏ Ô Vũ không suất... Hắn tuy rằng không khó nhìn, nhưng mà cũng không có gì đẹp mắt. Đơn giản nói, hắn bộ dạng phi thường bình thường, bình thường không thể bình thường hơn. Ném hắn vào trong đám người, lập tức không thể nhận ra. Nhưng nàng cũng không xinh đẹp gì... Chính mình thực hiểu được. Trước kia có thể được xem là một người đẹp, là do rất nhiều đồ trang sức quý giá cùng nghệ thuật trang điểm, cùng với kết quả của quá trình giảm béo cực kì bi thảm. Một năm này, phơi nắng phơi gió, hoàn toàn không chăm sóc, cơm có thể ăn no đã là rất tuyệt rồi, làm sao có thể có tiền trang điểm, hơn nữa cũng béo hơn... Nàng cũng sẽ không cho rằng Ô Vũ ánh mắt ném ngoài cửa sổ... Hơn nữa Ô Vũ dường như cũng không có ý với nàng. “Vì sao?” Nàng gãi gãi đầu, “Tôi hiện tại rất tốt.” Ô Vũ nhìn nàng như nghiên cứu trong chốc lát, “Áo cơm không lo, không cần làm việc cực nhọc, cô không cần?” “Không cần.” Bạch Dực lập tức từ chối. Ô Vũ về mặt nhu hòa, lại có chút tiếc hận, “Thực đáng tiếc cho một bàn tay đẹp như vậy.” Nhưng tâm tình lập tức sáng sủa, ăn nhiều hơn ba chén cơm. (hự, ca ăn nhiều hơn những 3 bát sao, vậy tổng cộng ăn bao nhiêu bát) Ăn xong cơm, Ô Vũ tự động tự phát giúp Bạch Dực tu sửa căn phòng, chuồng gà, giúp nàng lợp lại nóc nhà cỏ tranh, thậm chí làm một gian lều đứng nghĩa, ném cái thang dây xiêu xiêu vẹo vẹo của nàng xuống, bện lại một chiếc khác nhẹ hơn, chắc hơn, đem toàn bộ dao trong nhà nàng đi mài sáng loáng. “Cám ơn.” Bạch Dực phi thường cảm kích, “Chỉ là như thế này tôi càng thiếu nhiều ân tình.” “Lúc ta đến, nấu cơm cho ta ăn là được rồi.” Ô Vũ vẫn thản nhiên, lấy ra một tấm ngân phiếu một trăm lượng. “Dự chi tiền cơm.” ... Một trăm lượng. Đây phải ăn bao nhiêu cơm mới đủ a? “Cô mua mấy con dê mà nuôi cũng tốt...” Ô Vũ nhẹ

thở dài một hơi, “Thuê một đứa nhỏ đi thả, tự cô chần có khả năng sẽ bị dê húc.” “...Không đến mức đó được không? !” Bạch Dực muốn lật bàn. Ô Vũ không cùng nàng rối rắm, “Cô không dám giết dê thì đưa cho thôn trưởng giết. Ngày lễ ngày tết, giết một hai con chia cho toàn thôn. Một cô gái sống một mình như cô, nịnh bợ họ một chút cũng được.” Hấn không nói thêm gì, thay bộ y phục dạ hành mà Bạch Dực đã sửa giúp, nhìn đường may nghiêng lệch, âm thầm thở dài, lại có chút buồn cười. “Chuẩn bị giúp ta mấy bộ quần áo.” Hấn thản nhiên phân phó, “Đi tới tiệm quần áo mà mua. Quần áo cô khâu, ta không dám mặc ra ngoài.” “Huynh vì sao cứ phải nói vậy? Cười nhạo khuyết điểm của người khác là không có đạo đức!” Bạch Dực nổi đầu dâng trào, chỉ trích hấn. Ô Vũ lắc đầu, nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 3

Có khi mười ngày, có khi hai ba tháng, Ô Vũ sẽ đến một lần. Mỗi lần đến ở lại cũng không nhất định, có khi ba ngày, năm ngày, dài nhất cũng không quá bảy ngày. Bạch Dực thực buồn bực, nàng cũng mới học được nhóm lửa sơ sơ, khổng chế lửa vẫn còn bị chê cười, trong điều kiện không có bếp gas này, trù nghệ của nàng vốn không được tốt lắm, lại càng trở nên bi thương hơn. Nhưng Ô Vũ luôn bình tĩnh ăn cơm đơn giản, không một chút chê bai đòi hỏi, thậm chí giúp nàng chặt cây đốn củi, chặt thành đống để dành. Khi mùa đông sắp tới, hán lạnh nhạt nói, “Công việc của ta sắp kết thúc, sẽ có một thời gian thực thanh nhàn.” “Việc gì?” Bạch Dực thuận miệng hỏi. “Giết người.” Bạch Dực run tay, cái sọt đang cầm rơi xuống lăn trên mặt đất. “...Cái gì?” Nàng hoài nghi lỗi tai của chính mình. “Ta là sát thủ.” Ô Vũ khẩu khí thực bình thản, như là đang nói chuyện thời tiết. Bạch Dực hơi hơi giương miệng, mắt mở thật to. “...Công việc này... cũng quá...không phải tốt lắm đi?” “Là không tốt.” Ô Vũ cư nhiên đồng ý với nàng, “Cũng không có chọn lựa nào khác. Đời đời đều như thế, gia nghiệp khó bỏ.” Hai người bọn họ cứ như vậy hai mắt nhìn nhau, đối diện thật lâu. “Cô sợ hãi sao?” Ô Vũ phá vỡ yên tĩnh. “Không có sợ.” Bạch Dực gãi gãi đầu, “Chỉ là cảm thấy giết người không tốt.” “Ta cũng hiểu được không tốt.” Ô Vũ ngữ khí thực ôn hòa, “Cho nên sau khi ta giết người, sẽ nghĩ cách cứu một người.” Bạch Dực chỉ vào chóp mũi mình, Ô Vũ gật gật đầu, “Giống như cô vậy, không đến một trăm cũng có tám mươi.” Gia tộc của Ô Vũ, là gia tộc sát thủ tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, nghe nói bắt

đầu từ thời Xuân Thu Chiến Quốc. Hắn kỳ thật không có hứng thú với việc giết người, nhưng sinh ra tại gia tộc này, không có biện pháp, mười hai tuổi hắn đã phải thực hiện nhiệm vụ đầu tiên. Nhưng cảm giác giết người rất quái dị, không thoải mái. Mãi cho đến khi hắn bỏ ra hai mươi lượng bạc, giúp cho một nhà lưu dân không bị đói chết, mới cảm thấy thoải mái, từ đó về sau dưỡng thành thói quen cổ quái. Nhưng ám sát không để lại dấu vết, rất khó tìm ra, bởi vậy kết thù rất ít, cứu người ngược lại, lại cứu ra rất nhiều cừu gia. Cứu nam, cảm thấy ân sâu khó báo, ngược lại lại tìm thời cơ làm thịt hắn. Cứu nữ, khóc hô muốn lấy thân báo đáp, không muốn cũng không được, thủ đoạn gì cũng đều dùng đến. Cũng có những kẻ nhất thời khốn khó, một năm sau trở về thăm hỏi, lại vẫn khốn khó như trước, cứng rắn muốn hắn lại giúp đỡ. Đủ loại, không có trường hợp cá biệt. Mà thật sự nhớ ân, mười người cũng không tìm được một người, làm cho hắn cảm thấy thật buồn cười. Hắn vốn tưởng Bạch Dực cũng là như vậy... Xem tay chân trắng nõn như vậy, đại khái chủ nhân miệng ăn núi lở. Kết quả tốt nhất là gả cho người nào đó Nhưng nơi này rừng rậm sơn thôn, nàng muốn gả làm nông phụ có lẽ cũng khó. Hoàn toàn thật không ngờ, nàng lại quán vãi băng tay, trên tay phòng rộp đầy vết thương, tự mình làm việc, sống có tư có vị, hào phóng sang sảng tiếp đón hắn, lại không nghĩ tới chuyện câu dẫn hắn. Ngôi nhà của nàng vừa nhỏ vừa cũ nát, ở lại cảm thấy thoải mái. Bàn tay không biết làm việc kia làm đồ ăn, ăn vào lại cảm thấy có hương vị. “Huynh vận khí thật đúng là không tốt a. Lại cứu phải đâm người đó.” Bạch Dực miễn cưỡng đồng tình, “Công việc thực phiêu lưu mạo hiểm, lại không có bảo hiểm.” “Bảo hiểm?” Ô Vũ miễn cưỡng mê hoặc. Bạch Dực khó xử trong chốc lát, “Huynh tận mắt nhìn thấy tôi đến như thế nào... sao lại không sợ hãi a?” “Đó là ảo thuật đi?” Ô Vũ bình tĩnh như trước, “Ta ở kinh thành từng nhìn thấy người ta lên trời hái bàn đào. Cha ta nói, đó là huyền môn tuyệt

học. Chẳng lẽ không đúng?” “Không phải.” Bạch Dục kiên định trả lời. Ô Vũ vẻ mặt vẫn không đổi. Làm một sát thủ, nhẫn nại không động là tu vi cơ bản nhất, tuyệt đối sẽ không bất chợt cả kinh.”Vậy cô có rảnh chậm rãi nói cho ta biết cũng được. Trước tiên là nói về chuyện chúng ta vừa nói. Cô sợ không? Nếu sợ lần sau ta không tới nữa.” “Huynh không muốn giết tôi, vì sao tôi phải sợ?” Bạch Dục gỡ gãi đầu, ánh mắt thành thật, “Huynh còn cứu ta. Không có hai mươi lượng huynh giúp đỡ, nói không chừng tôi sẽ chết đói. Công việc của huynh phiêu lưu như vậy, vạn nhất nếu mất mạng, có thể cho thân thích bằng hữu báo với tôi một tiếng không, tôi cũng đi đưa huynh một đoạn đường.” (ách, có ai thành thật như chị không hả trời = =) Ô Vũ quay đầu nở nụ cười. “Ta nếu thất thủ bị bắt, không phải phơi thây, chính là lăng trì, trong nhà cũng tuyệt đối sẽ không đi nhặt xác. Ý tốt của cô, ta lĩnh trong lòng.” “Vẫn là nói cho tôi một tiếng đi.” Bạch Dục cười cười nói đùa, “Tôi hết sức đi liệm.” Ô Vũ lặng yên. Thật lâu sau, hắn mới mở miệng, “Đông này ta không nhận nhiệm vụ.” Sau đó bước đi. Khi mùa đông đến, Ô Vũ cũng đến đây. Hắn chẳng những chính mình đến, còn dẫn theo một nhóm người đến ở. Ngăn ngủ mười ngày, liền dựng lên một đồng lâu trúc tinh xảo mà rộng rãi. Nhưng năng lực lý giải của hắn khả năng có vấn đề, bởi vì phòng ngủ hắn thiết kế vẫn chỉ có một gian, tám ngăn với lầu hai chỉ có một nửa, biến thành một cái lầu trên lầu dưới cổ đại. Thang dây thành thang trúc, lại có thể dùng bàn kéo thoải mái cuộn lên hoặc buông xuống, hơn nữa còn treo một bức màn vô cùng đẹp thêu đầy xuân lan thu cúc, từ dưới lầu tuyệt đối không thấy rõ trên lầu. Bạch Dục gỡ gãi đầu, không phải nói cổ đại lễ phòng thậm nghiêm sao? “Ta cũng không nhất định sẽ ở đây.” Ô Vũ cho nàng xem chiếc giường trúc của mình, chỉ cho nàng thu hồi như thế nào. “Nếu ta không ở đây, cô thu cái giường này lại, bên dưới vẫn có thể ở như trước. Nhưng cô vẫn nên ngủ trên lầu thì hơn... Vạn nhất ta không ở, có

đám trộm cắp gì vào, cũng có thể tránh được họa... Nếu là phi tặc,” hấn kéo Bạch Dục lên lầu, chỉ vào một cái nút trên tường, “Ấn động cơ quan là cô có thể nhìn thấy người biến thành nhím.” Bạch Dục nghe thấy lạnh gáy rùng mình. May mắn tướng ngũ của nàng cũng tốt... Bất quá vẫn nên tìm một cái bàn hay tủ ngăn cái nút kia lại đi. Bằng không nếu không cẩn thận một cái, chính mình thành bia ngắm, kia thật sự là tai bay vạ gió. “...Như vậy tôi càng thiếu nhiều ân tình.” Bạch Dục có điểm buồn rầu. “Vậy nấu nhiều thêm vài bữa cơm.” Ô Vũ thản nhiên nói, “Ta thích ăn.” Những người Ô Vũ mang đến, làm xong lầu trúc, tu chỉnh chuồng dê chuồng trâu xong liền đi. Những người này phi thường yên lặng, không hề hình dáng Bạch Dục một lần, thái độ đối đãi Ô Vũ phi thường kính cẩn. Nàng hỏi Ô Vũ, hấn thản nhiên trả lời, “Thủ hạ của ta.” “Sát thủ cũng biết thiết kế phòng ở a?” Bạch Dục thật sự là cảm thán. Mùa đông, thời tiết càng ngày càng lạnh, ở trong phòng lại không có một tia hàn khí. Lầu trên lầu dưới đều có thiết kế bếp lò, dùng than đốt, còn có ống khói dẫn khói ra khỏi phòng. (hự, lỡ cháy thì cháy cả nhà ==) Chỉ là than phải mua, lại mất một khoản tiền. “...Nên nói cô ngây thơ, hay là nói cô thực ngốc đây?” Ô Vũ thở dài. Ngày hôm sau, sửa gian phòng cỏ tranh thành nơi trữ than củi. Mùa đông nông nhàn, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện phải làm. Xới vườn để trồng những hạt giống rau mới, chuồng trại phải quét tước định kì, thêm nước, thêm cỏ khô, đám gà đã chuyển vào một góc nhà tranh, cũng phải cho ăn mỗi ngày. Nhưng so với lúc trước đã nhàn hơn rất nhiều, hơn nữa Ô Vũ cũng sẽ giúp đỡ. Đặc biệt là giết gà, đó là chuyên môn sống của hấn. Lúc gần năm mới, trời đã bắt đầu đổ tuyết thưa thớt. Tuy rằng đã nhìn qua một lần, nhưng Bạch Dục vẫn thực ngạc nhiên. Nàng nghĩ, sơn thôn này hấn là nằm ở phía nam, có thể trồng lúa nước (tuy rằng chỉ có một số chỗ), nhưng vĩ độ cao hơn rất nhiều so với Đài Loan, cho nên nhìn thấy tuyết vẫn là một kì quan. “Cô muốn bị đông chết?” Ô

Vũ kéo nàng vào gian nhà trúc, ấn một chén canh gừng vào tay nàng. Nàng cười hì hì uống hết canh gừng, nhưng vẫn bị cảm vì đứng ngoài tuyết rất lâu. Bởi vì phát sốt, Ô Vũ không cho nàng ra ngoài, nhưng nàng lo lắng cho đám trâu dê cùng gà, Ô Vũ thân nhiên nói, “Ta mượn người làm. Cô nghỉ đi.” “Tôi còn muốn tắm rửa.” Bạch Dục buồn rầu. “Trời lạnh như thế, tắm mỗi ngày làm gì?” Ô Vũ có chút nổi giận. “Tôi là nông phụ yêu sạch sẽ.” Nàng lại ho khan vài tiếng, “Không phải huynh cũng tắm rửa mỗi ngày đó sao, còn tắm nước lạnh.” Giữa trời tuyết còn chạy tới bên giếng múc nước dội, còn nói nàng. “Ta là sát thủ. Trên người không thể lưu một tia hương vị.” Ô Vũ lạnh lùng nói. Cuối cùng ai cũng không phục ai, Ô Vũ tiếp tục đi tới cạnh giếng khiêu chiến cực hạn của con người, Bạch Dục vừa ho vừa đi theo hành lang trúc tới phòng bếp nấu nước tắm rửa. Bất quá nấu cơm giặt giũ nông vụ, Ô Vũ đều tiếp nhận...Hoặc nói thủ hạ của hắn tiếp nhận. Nhưng những người này cứ như tiểu tinh linh trong nhà, Bạch Dục không thấy bóng dáng người nào, nhưng mọi chuyện đều được làm tốt lắm. Sát thủ thật sự là một nghề nghiệp thần bí. Dưỡng bệnh chỉ có thể ăn ăn ngủ ngủ, Bạch Dục nhàm chán phát cào tường. Còn không bằng mùa đông năm trước. Tuy rằng cũng bệnh chùng nửa mùa, nhưng không làm xong công việc hàng ngày, sẽ ảnh hưởng tới sinh tồn, cho nên không có thời gian nghĩ tới họng bị đau. “Cô tạm thời không phải nông phụ.” Ô Vũ sắc bén nhìn nàng một cái, “Uống thuốc.” “Cảm mạo làm sao phải uống thuốc? Lại vô dụng...” Nhìn bát thuốc nước đen xì, Bạch Dục nhỏ giọng nói thầm, “Uống nhiều nước sôi nghĩ ngợi nhiều là tốt rồi, lãng phí bạc...” “Uống!” Nàng nhú mày mặt nhăn thành một đoàn, Ô Vũ ném miếng mút hoa quả cho nàng, nàng ngay cả miệng cũng mím thành một đường, thiếu chút nữa khiến Ô Vũ phá lên cười. “Trong cơ thể cô có một loại độc kì quái, tuy rằng lượng rất nhỏ.” Ô Vũ cứng rắn nghiêm mặt, “Nhưng cô dù

sao cũng là nữ nhân, trời mưa tuyết không nên chạy loạn bên ngoài.” Bạch Dục hơi hơi giương miệng, khó hiểu, “Huynh làm sao mà biết?” “Mạch tượng.” Ô Vũ lười nhiều lời cùng nàng. Bạch Dục tự bắt mạch cho mình, lại chỉ biết tim đập.”Không nghĩ tới huynh còn là thầy thuốc a...” Ô Vũ không nói gì một lát, “...Giết người là việc của ta. Nhưng ngay cả mạch tượng cũng không hiểu, làm sao động thủ chính xác?” Không đủ hiểu biết đối tượng, làm sao có thể nhất kích tất sát. Hắn không muốn cùng nàng dây dưa tiếp về vấn đề gia nghiệp, “Chất độc rất nhỏ trong người cô là chuyện gì xảy ra?” “Ô nhiễm môi trường đi?” Bạch Dục không rõ lắm, “Nơi tôi ở kia, cơm no áo ấm, nhưng môi trường ô nhiễm rất nghiêm trọng.” Ô Vũ rất nhẫn nại nghe nàng nói, vẻ mặt không chút thay đổi. Ô nhiễm môi trường giải thích rõ ràng cũng rất phức tạp, không thể không giải thích đến nơi mà nàng sống, tuy rằng nói qua loa. Nhưng về mặt Ô Vũ cũng không có chút biến hóa. “Huynh không kinh ngạc chút nào sao?” Bạch Dục có điểm mất mát, “Trên trời rơi xuống một người sống, huynh ngay cả mày cũng không động.” Ô Vũ có điểm khó xử, “Người sống từ trên trời rơi xuống, cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Trong sách sử gia tộc ta có ghi lại hai lần, một lần cả người xanh biếc, đầu lớn như cái đầu, lưng như cái cuốc, chân tay như rễ cây. Chỉ là không sống được bao lâu thì chết.” “...Đó là người ngoài hành tinh đi?” Bạch Dục trợn mắt. “Một lần khác trên lưng có mọc ra cánh trắng, cực đẹp, nói như hát. Đáng tiếc không nói được tiếng người, không lâu sau cũng bỏ đi.” “...Đó là thiên sứ đi? !” Bạch Dục há miệng. “So với bọn họ, cô thật sự rất tầm thường.” Ô Vũ vẻ mặt lạnh nhạt. “...Thật đúng là thực xin lỗi nha,” Bạch Dục muốn lật bàn, “Tôi chỉ là một người bình thường như vậy!” “Chấp nhận.” Ô Vũ thản nhiên nói, “Trên sử sách gia tộc chỉ có thể thêm một chuyện tầm thường như thế, chi bằng không thêm.” “... ..”

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 4

Mùa đông còn chưa qua, Ô Vũ đã đi. Bệnh cảm của Bạch Dực đã sớm khỏi, nàng sử dụng phòng bếp mới, ở mùa đông lạnh lẽo không có rau dưa, dưỡng miệng Ô Vũ cực điều luyện. Đồ ăn muối sẵn nàng làm trong hai mùa hạ, thu phát huy công dụng đầy đủ, Ô Vũ một ngày không ăn sẽ nhắc đi nhắc lại, cũng theo Bạch Dực dùng đủ loại lá cây kì dị để pha trà. Lúc đi, hấn mang theo nửa túi cải củ muối, còn thêm hai gói lá bạc hà. Lần này đi, chính là qua hai mùa. Khi trở về, đã là đầu thu. Không biết Bạch Dực có còn nhớ “Đầu gia” hấn hay không. Ô Vũ yên lặng nghĩ. Lúc mùa đông, có mấy đám trộm tà tâm bắt tử mò tới, các tiểu tinh linh gia đình không giết bọn hấn, nhưng Ô Vũ không yên lòng, giúp mặt bọn hấn biến thành đủ loại màu sắc trái cây. Vẫn là vì Bạch Dực còn phải sống ở nơi này, mới không làm cho bọn họ đứt tay cụt chân. Nhưng lại khiến đám phụ nữ lòng mang ghen ghét cuộn cuộn kéo tới cãi lộn, thôn trường tới khuyên giải, một đồng thôn dân mùa nông nhàn không có việc gì đến xem náo nhiệt. Mọi người đều soi mói Ô Vũ bình thần ung dung, mặt không chút thay đổi, Bạch Dực há miệng thở dốc, mặt đỏ lên cũng không nghĩ ra phải giải thích như thế nào... Nhưng nghĩ tới thời đại này còn ‘tắm trư lung’, nàng cũng chỉ còn cách kiếm đường chết tử tế. (tắm trư lung: Hình phạt dành cho những đôi nam nữ chưa kết hôn đã có thai, nữ sẽ bị cho vào lồng trói heo, ném xuống nước dìm chết.)

“Này... đây là...” Nàng kiên trì nói, “Này là ‘đầu gia’ nhà ta. Đi làm bên ngoài, vừa về nhà.” “Đầu gia” là ngôn ngữ địa phương này, ý tứ cùng “Tướng công”, “Phu quân” không khác biệt lắm. Ô Vũ mị ánh mắt, Bạch Dực chỉ có thể cười khổ. Hắn lại không nói gì, gật gật đầu, trầm khừ tay đánh sục cái bàn trúc, vẻ mặt bình tĩnh, “Nội gia làm phiền các vị hương thân chiếu cố.” Một trận này đương nhiên thoải mái vượt qua, càng không còn ai dám đến khi dễ. Sau Bạch Dực luôn miệng giải thích, nơm nớp lo sợ nói, nàng sợ bị tằm trư lung. Ô Vũ ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, “Ăn cơm. Không lẽ cô muốn đồ đồ ăn cho gà?” Nghĩ đến gương mặt nàng ngây ngốc không hiểu, vẻ mặt hắn vốn bình tĩnh cũng thấm nụ cười. Tâm nhãn thật không phải chỉ thiếu nửa điểm, một điểm. (tâm nhãn: đại khái là cách nhìn nhận sự vật, sự việc, con người bằng tâm)

Đến trúc lâu, đẩy cửa ra, lại đối mặt với một cô gái trẻ. Hắn khẽ nhíu mày, cô gái còn lớn mật hơn, nhìn hắn vài lần. “Bạch Dực.” Hắn gọi. Ở lầu hai, Bạch Dực vén màn ngăn, thò đầu ra, đi xuống xem, “Ô Vũ! Huynh đã về rồi? Tôi đang thu dọn quần áo mùa hè, huynh chờ tôi một chút... Đại Nữ, qua hậu viện thu thập giúp nương muội...” Đại Nữ lên tiếng, đi ra ngoài. Bạch Dực xong việc, theo thang trúc đi xuống, cười hì hì, “Xong việc rồi? Tôi mới kiếm được một ít quyết gỗ dầu, pha trà không tệ... Huynh có muốn ném thử không?” “Mang tới một chút.” Hắn đi theo Bạch Dực, dọc theo hành lang gấp khúc của trúc lâu đi phòng bếp. Nàng thêm củ vào bếp, nấu nước, lại vội vàng rửa rau xanh, “Còn có một đoạn củ sen... Buổi tối ăn canh sườn nấu củ sen nhé? Vừa vặn tôi hầm canh loãng...” Hắn dựa vào cửa, nhìn nàng làm việc, đón lấy chén trà quyết gỗ dầu nàng pha, “Không phải nói mọi chuyện tự mình làm sao? Sao lại mượn người?” Bạch Dực vùi đầu thái củ sen đáp lời, “Vương tử ở góa đáng thương, một trai một gái đều nhỏ, lúc đầu xuân, bọn họ một nhà ba người đều sinh bệnh, ruộng đất đều bán

hết, về sau sống thế nào?” Nàng sờ sờ đầu, “Cái kia... tôi lấy một ít tiền của huynh để thuê bọn họ... Có bọn họ hỗ trợ, dê gà đều sinh con. Chờ tháng sau tập hợp lại bán đi là có thể trả vào...” Ô Vũ uống trà, không nhanh không chậm ngắt lời nàng, “Đó là tiền cơm. Chỉ cần ta đến nấu cơm cho ta ăn, ai để ý cô dùng tiền đó như thế nào. Ta sớm nói qua, cô không phải người có khiếu làm ruộng.” Bạch Dực không phục, “Tốt xấu gì tôi cũng chăm sóc vườn rau!” “Vườn rau không đến mấy chục bước, còn không biết xấu hổ khoe khoang.” Ô Vũ lắc đầu, “Cô vẫn nên thuê người chăm vườn rau đi... Khó trách gầy như que tăm.” “Huynh mới như đậu đũa!” “Đừng thái thịt khô, ta không thích. Cứ ăn đồ ăn muối sẵn cô làm hai mùa trước.” “Huynh còn đòi chọn món ăn! Muốn ăn tự mình thái cải củ mà làm, tôi còn đang canh lửa.” Ô Vũ thực tự nhiên làm giúp. Tuy rằng lâu như vậy không gặp, lại không cảm thấy có nửa điểm xa lạ. Đại khái là vì Bạch Dực ngây ngô lại thiếu tâm nhãn như vậy, hẳn mới có thể lần nữa trở về nghỉ chân đi? Vương tẩu tử vừa mở cửa phòng bếp, lại thấy một cảnh khí thế ngất trời như vậy. Bà sửng sốt một chút, câu nệ xoay người, “Lão bản, ngài đã trở lại?” Lại đập Hồ Nhi một chút, ấn đầu nó hành lễ, cùng Đại Nữ ở phía sau nhún người, cắn môi cười nhẹ. Ô Vũ bình thản liếc mắt một cái, gật gật đầu, “Nội gia, thịt khô đưa tẩu tử mang về ăn đi. Dù sao nàng cũng không thích ăn thịt béo.” Bạch Dực còn đang suy nghĩ ai là “nội gia”, đã bị Ô Vũ vỗ đầu, “Ngây ngốc cái gì vậy?” Nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng lấy lá sen gói thịt khô đưa qua. Vương tẩu tử từ chối vài lần không được, vẻ mặt đỏ bừng nhận lấy, Hồ Nhi lập tức ôm lấy, luôn miệng nói lời cảm tạ, mừng rỡ như muốn bay lên, khiến Vương tẩu tử tức giận lại vỗ nó vài cái. “Thật sự là...” Vương tẩu tử ngượng ngùng, “Lão bản nương đã cho chúng ta thịt khô rồi, sao lại lấy nữa...” “Ta không ở nhà, nội gia lại không hiểu chuyện, làm phiền Vương tẩu tử lo lắng.” Ô Vũ vẫn thản nhiên, “Trời không còn sớm, ở

đây cách thôn một đoạn, buổi tối khó đi, không giữ lại muộn.” Vương tẩu tử thiên ân vạn tạ rời đi, Hồ Nhi căn bản chính là chạy như điên. Chỉ có Đại Nữ, cẩn thận mỗi bước đi. “Trúc lâu của chúng ta, đừng để cho người khác vào.” Ô Vũ quay đầu nói. “Tôi cũng nói không cần, nhưng Vương tẩu tử chết sống cũng không cho tôi động vào dọn dẹp.” Đang xào rau, Bạch Dục cũng không ngẩng đầu lên, “Tôi chỉ có thể chơi đùa ngoài vườn rau, thiếu chút nữa ngay cả vườn rau cũng đều bị đoạt đi... Vương tẩu tử chính là quá khách khí...” “Ta không phải nói Vương tẩu tử.” Ô Vũ tức giận trừng nàng, “Thiếu tâm nhãn!” “A?” Bạch Dục miễn cưỡng mỉm cười. Nhưng Bạch Dục dù sao cũng không phải cổ nhân, nàng chính là không hiểu thấu đáo huyền cơ ở giữa. Ô Vũ yêu cầu, bắt nàng hôm sau nói với Vương tẩu tử cùng Đại Nữ, đầu gia sợ ẩm ỉ, liền miễn quét tước trúc lâu, không có việc gì không cần đi vào. Vương tẩu tử là một người thành thật, lão bản nương nói như thế nào, bà liền làm theo như thế, ngược lại mặt đỏ cười cười, kéo Bạch Dục đến bên cạnh nhỏ giọng lặng lẽ nói, muốn nàng nắm bắt thời gian mau sinh con trai, làm cho nàng xấu hổ đỏ mặt. Đại Nữ cúi đầu trong chốc lát, nhìn chằm chằm bộ vòng tay ngân ti trên tay Bạch Dục cười, “Lão bản đối với lão bản nương thật tốt, còn tặng vòng tay bạc như vậy, thật là đẹp mắt.” “Đã bảo hán là không cần,” Bạch Dục gãi gãi đầu, “Làm việc không tiện.” Nàng rất nhanh liền bỏ qua chuyện này. Trong vườn đang thử trồng rau má, nàng ngày ngày chờ mong nó có thể sống tốt. Từ nhỏ đã thích uống nước rau má, tuy nói đã vào thu, nhưng cuối thu nắng vẫn gắt. Nấu chút canh thanh nhiệt cũng tốt. Hơn nữa nàng thật vất vả mới mua được một ít hạt tiêu, đang chờ nó nảy mầm... Mỗi ngày đều có rất nhiều việc muốn làm. Ô Vũ lười biếng đi theo phía sau nàng, có đôi khi giúp nàng làm việc, có đôi khi cười nhạo nàng, bộ dáng nhàn nhã. Sau lại nhìn trúng cây đại thụ trước vườn rau có mắc võng, lập tức liền chiếm lấy, mỗi ngày lúc ngủ trưa, hai người

đều phải âm ỉ một trận, Bạch Dực sẽ không tranh được với hắn. Có hôm, không phải âm ỉ cũng tranh được, Bạch Dực vui vẻ mới mong lung ngủ, lại bị “tiểu tinh linh gia đình” bịt miệng, lặng lẽ đưa đến lầu hai trúc lâu, còn cầm tờ giấy Ô Vũ đưa cho nàng xem. Ô Vũ muốn nàng ở lại lầu hai, không được lên tiếng. Lúc nàng đang buồn bực, cửa dưới lầu lặng lẽ mở. Vụng trộm nhìn, Ô Vũ ngủ trên giường dưới lầu, mặt quay vào tường, người đi vào, là Đại Nữ. Bạch Dực đầu tiên là hoang mang, sau đó giật mình, sau đó kinh ngạc, không thể tin được. Cuối cùng Ô Vũ lạnh lùng đuổi Đại Nữ ra, đứng im trong chốc lát, mới tung người nhảy lên lầu hai. “Tôi...” Bạch Dực có chút choáng váng, “Tôi không có đánh mắng nàng ta.” “Ta biết.” Ô Vũ ngồi trên sàn cùng nàng, “Tức giận?” “Không phải.” Bạch Dực rất nhanh trả lời, “Tôi không phải... Chúng ta cũng không phải... Nàng ta mới mười bốn tuổi a!” Nàng cảm thấy có điểm choáng váng đầu, “Nàng ta muốn làm vợ bé của huynh... Tôi là nói, thiếp?” “Nàng ta muốn sống tốt hơn một chút mà thôi.” Ô Vũ nhún vai. “Như vậy mới không tốt.” Bạch Dực biến sắc, “Nàng ta không có tay sao?” Ô Vũ thuận thế nằm trên sàn, hai tay đặt ở sau đầu thay gối đầu.”Đại khái chính là cô nghĩ như vậy, ta mới tới chỗ cô ăn cơm.” Hắn nhắm mắt lại, rất nhanh ngủ say. Bạch Dực đầu óc loạn thành một đoàn. Nàng đối xử với một nhà Vương tẩu tử không tệ, nhất là với Đại Nữ, hai người các nàng đặc biệt thân thiết. Mấy tháng này, Đại Nữ thường chỉ điểm nàng việc đồng áng, cùng nàng đi tìm hạt giống cũng những thứ đồ ăn sơn dã quý quái. Vương tẩu tử luôn gọi nàng là lão bản nương, nhưng Đại Nữ luôn gọi nàng là tỷ tỷ. Nhưng mà, vừa mới Đại Nữ chẳng những muốn Ô Vũ thương tiếc nhiều hơn, còn tố cáo nàng rất nhiều tội trạng, nói Bạch Dực lúc nào cũng đánh chửi, cắt xén tiền công, còn cùng nam nhân khác thật không minh bạch. Vừa nói còn vừa kéo tay Ô Vũ. Vì sao a? Nói tức giận, kỳ thật chỉ có một chút. Sợ hãi còn nhiều hơn, không biết làm sao, cùng rất nhiều

thương tâm. Nhưng làm cho nàng càng thương tâm là, sau đó Đại Nữ đối với nàng vẫn phi thường thân thiết, Bạch tỷ tỷ trước Bạch tỷ tỷ sau, một chút cũng đều không nhìn ra được. So với thương tâm, càng nhiều sợ hãi, phi thường sợ hãi. Lòng người biến hóa kỳ lạ đáng sợ như thế. Nhìn Bạch Dục ăn không ngon, Ô Vũ cũng im lặng. Thuốc này có phải hạ quá nặng hay không... Nhưng thấy nàng một chút xảo trá cũng không có, tương lai sẽ sống cuộc sống gia đình như thế nào. Nhìn đôi tay nàng thế kia, lại biết chữ biết tính, trong nhà không phú cũng quý, đại khái cũng chỉ có khiêu làm một thiếu phu nhân. Nhưng sống trong nhà phú quý mà không có tâm nhãn, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, so với giang hồ còn hung hiểm hơn. Thừa dịp này tìm cơ hội dạy dỗ, bằng không thật không dám đem nàng gả ra ngoài. Nhưng nhìn nàng như vậy, lại không đành lòng. Thôi, dạy cho nàng chuyện này cũng sẽ không uổng, lại càng không phí tiền gì. “Nếu nhìn khó chịu, vậy đuổi đi cũng tốt.” Ô Vũ thản nhiên nói, “Thôn lớn như vậy, muốn tìm mấy người giúp có gì không dễ? Nếu không nữa thì ta sai mấy tên thủ hạ tới giúp cô nuôi gà.” (= = sát thủ chỉ để nuôi gà thôi sao, ca có thấy quá đáng không hử) “Vương tử tử tốt lắm, Hồ Nhi cũng thực chịu khó.” Bạch Dục lẩm bẩm, “Thời này nữ hài tử sao thành thực sớm như vậy... Mới mười bốn tuổi đã nói làm vợ bé của người ta...” Nàng cắn đũa, thật cẩn thận hỏi, “Cái kia... Ô Vũ, huynh có cưới nàng ta không?” Ô Vũ liếc mắt nhìn nàng một cái, “Loại mặt hàng này cô dám làm mối cho ta? Lấy oán trả ơn?” Nhìn nàng ngượng ngùng, Ô Vũ tức giận giáo huấn, “Loại nữ nhân này, không thể cùng hoạn nạn, càng không thể cùng phú quý. Cô lại không lớn hơn nàng ta mấy tuổi, làm gì lại coi mình như bà mối? Đừng xằng bậy! Cho dù xem tư sắc... ở nơi nông thôn này, nàng ta có thể được xem như bảo bối, nhưng ở bên ngoài, làm nha hoàn cũng còn chưa đủ tư cách...” Bạch Dục ngơ ngác chỉ vào chóp mũi chính mình. Nàng so với Đại Nữ còn lớn

hơn... Năm nay đã hai mươi lăm ! “Mau ăn cơm của cô.” Ô Vũ có vẻ đã bót tức giận, “Ta vừa không muốn cho con làm sát thủ, cũng không muốn để nữ nhi giả cho sát thủ. Cho nên ta kiếp này quyết không nạp thê thiếp, đừng linh tinh. Nhưng nếu cô có đối tượng vừa ý... ta sẽ giúp cô chuẩn bị đồ cưới.” “Tôi không lấy chồng.” Bạch Dục sắc mặt đanh lại, tâm tình càng ác liệt.”Bà mới còn có chút tiền đồ, lấy chồng thì không. Đừng quan tâm...Ăn cơm của huynh đi.”

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 5

Tâm tình nàng không tốt vài ngày, nhìn thấy Đại Nữ thân thiết với mình, chỉ cảm thấy ghê tởm. Ô Vũ khó có lúc thao thao bất tuyệt như vậy, sau khi qua đi cũng không nhắc lại nữa, hàng ngày đều nằm trên võng ngủ, tâm tình tốt sẽ ra vườn rau hỗ trợ. Nhưng nàng lại không muốn để Vương tẩu tử cùng Hồ Nhi gặp khó khăn. Ngẫm lại, các cô bé trong thôn, mười ba, mười bốn tuổi đã gả đi, nàng nói chuyện với Vương tẩu tử, trả cho bà ấy hai mươi hai lượng tiền công. Vương tẩu tử quả thực mừng muốn phát điên, bà đã sầu lo vì chuyện hôn nhân của con gái từ lâu, không kiếm đâu ra đồ cưới, cũng không có được sính kim. Tiền công Bạch Dục trả gấp mấy lần nhà khác, có thể để dành để gả con gái, nếu không sợ là sẽ chậm trễ. Trong thôn, các thiếu nữ mười bốn mà chưa được bàn chuyện kết hôn sẽ bị chê cười. Hai mươi hai lượng, đủ để chuẩn bị phong phú cho tới bốn cô gái kết hôn ấy chứ. Bà bị kích động đi tìm bà mối, muốn con gái ở nhà may đồ cưới. Bạch Dục cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nàng bớt lo, cũng không gây tổn thương Vương tẩu tử cùng Hồ Nhi. Nhưng Đại Nữ cứ nhiên chạy tới tìm nàng, ôm chân nàng cầu xin, nói muốn cùng nàng làm tỷ muội, cùng nhau hầu hạ đầu gia. Loại chuyện này... Cầu nàng cũng vô dụng a! Ô Vũ... Nói toạc ra cũng chỉ tính là bằng hữu của nàng, nhiều lắm cũng chỉ có chút tình thân, là ân nhân cứu mạng. Đầu gia gì đó, căn bản chỉ là tấm mộc chắn đạn. Khuyên bảo không có hiệu quả, ngược lại khiến cho Đại Nữ tức giận, đầu tiên là mắng nàng không hiền lương, không vị tha, ghen tị, tiếp theo càng mắng càng thái quá. “Đường

đường một thiếu nữ, vì sao phải cấp cho người ta làm thiếp?” Bạch Dục cũng tức giận. “Đều là người, vì sao cô có thể có người hầu hạ, có thể mang vòng tay ngân ti, tôi lại không có?” Đại Nữ lớn tiếng, “Tôi rõ ràng đẹp hơn cô! Tôi không muốn làm thô tay mình, lại càng không muốn cả ngày làm việc! Tôi muốn được trang điểm xinh đẹp, mặc quần áo phiêu dật ! Tôi có cái gì không thể so được với cô?” Đại Nữ thực ủy khuất, phi thường ủy khuất. Nàng cùng Bạch Dục không chênh nhau mấy tuổi (thoạt nhìn bề ngoài), bộ dạng so với Bạch Dục xinh đẹp hơn, cũng có thể làm việc tốt hơn. Vì sao Bạch Dục có thể mượn cả nhà nàng làm trâu làm ngựa cho nàng ta, Bạch Dục lại có thể không cần làm gì? Vì sao nàng ta có thể có đồ trang sức đầy tráp, chính mình lại không có thứ gì? Còn không phải là do nàng ta có trượng phu có thể kiếm ra tiền sao? Đại Nữ cả đời đều sống tại sơn thôn này, ngay cả trấn nhỏ cũng chưa đi qua bao giờ. Khắp sơn khắp thôn đều là những kẻ làm ruộng chân đất, người duy nhất có thể diện, cũng chỉ có một mình lão bản. Cũng chỉ có nhà lão bản mới có thể dựng được trúc lâu xinh đẹp như vậy, mới có nhiều trâu dê súc vật như vậy, có tiền để có thể thuê người sai sử như vậy. Nàng đã chấp nhận ủy khuất, ủy khuất nguyện ý làm thiếp, nhưng cái kẻ quái dị này lại không hiền lương, không chịu cho nàng vào cửa! Đại Nữ còn muốn khóc lóc om sòm, Vương tẩu tử gương mặt trắng bệch vọt vào, giáp mặt thưởng cho nàng ta hai bàn tay, xấu hổ rơi nước mắt luôn miệng xin lỗi Bạch Dục, Hồ Nhi ở sau lưng cúi đầu, không nói một câu. Nhìn Vương tẩu tử kéo Đại Nữ vừa mắng chửi vừa trở về, Bạch Dục đột nhiên cảm thấy mệt chết đi... vô cùng mệt mỏi ngồi xuống. “Thăng thưởng ân đấu thưởng cừu.” Ô Vũ khẽ cười một tiếng, “Cứu người cứu kẻ thích đáng, đừng để cứu ra đám bất hảo.” (‘Thăng thưởng ân đấu thưởng cừu’ đại khái là: một người sắp chết đói, nếu cho hắn 1 nắm gạo, hắn sẽ coi như đại ân mà ghi nhớ, nhưng nếu cho hắn 1 đấu gạo, hắn sẽ nghĩ người có nhiều, sẽ

càng đòi hỏi, nếu không cho thêm, hấn sẽ ghi hận. = = có ai biết ở bên mình có câu nào nghĩa tương đương ko)

“Là tại huynh, liên lụy tôi.” Bạch Dực tức giận nói. Nguyên bản Ô Vũ tính cứ mặc kệ như vậy, nhưng Bạch Dực buồn bực không vui nhiều ngày, Vương tẩu tử còn nhờ người khác đưa trả lại hai mươi lượng bạc, xấu hổ không dám gặp Bạch Dực, không bao giờ đến đây nữa. Nàng lại đảm nhiệm tất cả việc đồng áng, phải thủ hạ giúp việc, nàng còn phát giận. Nhưng công việc đồng áng, nàng vẫn ngốc như trước, làm cho tiêu chuẩn thức ăn liên tục giảm xuống, Ô Vũ thật sự chịu không nổi. Hấn không thể không tự thân xuất mã khuyên giải an ủi một nhà Vương tẩu tử, cam đoan không để cho người khác biết chuyện này, thuận tiện sắp xếp một ‘đại nương’ ép Đại Nữ học quy củ Phụ Đức. Ô Vũ cũng không phải là loại người giang hồ bạch đao tử tiến, hồng đao tử xuất, hấn là sát thủ cấp cao, tộc hào đặt danh ‘Ẩn’. Đối tượng hấn ám sát không phải cự phú thì là hào quý, thậm chí còn có cả hoàng tử hoàng tôn. Có thể thỉnh động hấn xuất thủ, chẳng những là con số thiên văn, thậm chí còn có thời hạn ba năm. (bạch đao tử tiến, hồng đao tử xuất: đao trắng đâm vào, rút ra là đao đỏ dính máu, ám chỉ hành động sát thương, giết người 1 cách lộ liễu)

Trong ba năm, mục tiêu đang bình thường cũng sẽ chết một cách cực kì bình thường, tuyệt đối không tìm ra một chút khả nghi. Nói trắng ra, hấn thường ẩn thân bên cạnh mục tiêu, hoặc là nô bộc gia tướng, hoặc là môn khách phụ tá. Nếu không thạo đời nhân tình, nhìn thấu nhân tính, không có cách nào đạt được cái danh tự ‘Ẩn’ kia. Chỉ là, đối phó với quả phụ người ta, thật sự là giết gà dùng Thanh Long Yển Nguyệt Đao. Nếu không phải hấn không muốn ăn cháo cùng đồ ăn tạp linh tinh, thật đúng là lười dụng tâm tư. Về phần Đại Nữ khóc lớn nháo loạn, hấn lập tức ném cho thủ hạ tối đặc

lực Nhị Nương Tử. Có thể dạy dỗ cả kĩ nữ giả mạo công chúa mà xuất giá, còn sợ một ả nha đầu thôn dã sao? Hắn chỉ dặn duy nhất: “Đừng giết chết hay làm tàn phế.” Chết hay tàn phế, hắn không quan tâm, nhưng nha đầu ngốc này nhất định sẽ càng không vui. Quả nhiên bố trí như vậy, tiêu chuẩn thức ăn nhất thời bay lên tận trời, lại có rất nhiều đồ ăn mới mẻ, không thể tin được đều là đồ ăn nông gia, khiến hắn ăn mà hớn hờ mặt mày. Chỉ là Bạch Dục mặt mày vẫn còn có chút buồn bực, Ô Vũ giúp nàng mượn hai nhà hỗ trợ, nàng cũng không phản đối, nhưng cả ngày tránh ở phòng bếp, nếu không cũng ở vườn rau, ngẫu nhiên còn cùng hắn tán gẫu vài câu, những người khác liền khách khí phi thường xa cách. Yên lặng nhìn vài ngày, hắn kéo Bạch Dục, dẫn nàng ra ngoài. “Đi đâu?” tâm tình nàng vẫn không tốt lắm, nhưng che giấu không tệ. “Đi dạo.” Ô Vũ trả lời, kéo nàng, lại đi nửa ngày, vừa vặn dừng lại bên hồ. Ngày ngày ở trên núi nhìn hồ này, nhưng Bạch Dục cũng không nghĩ tới chuyện tới đây. Bởi vì thoạt nhìn mặc dù gần, nhưng đi lại rất xa. Dọc theo đường đi rất hoang vắng, nàng là một cô gái độc thân, nên cũng không dám đi đến đây. Một con thuyền nhỏ đậu bên bờ hồ. Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây, nơi này không một bóng người, thuyền này làm sao tự nhiên chạy tới được ? Đại khái lại là kiệt tác của các tiểu tinh linh gia đình đi... ? Hồ này bắc thông ra suối Bôn Ngưu, nam ra sông Dạ Uyển, theo hướng bắc nam. Nói là hồ thật sự có điểm hơi quá, nhiều lắm cũng chỉ tính là cái ao nước lớn. Nhưng hồ này quanh năm không cạn, cũng có khi gây lũ bất ngờ lụt lội, nhưng Lô gia thôn có thể vượt qua hạn hán hàng năm, cũng chính là dựa vào hồ này. Chớm thu đang là mùa khô, hai bờ sông cỏ lau mọc ngập, mực nước thấp hơn rất nhiều. Lại là khi ngày mùa, cơ hồ không thấy bóng dáng người đánh cá nào. Ô Vũ kéo Bạch Dục lên thuyền, dạy nàng chống sào như thế nào, chèo như thế nào, thấy nàng đã biết, liền buông tay mặc kệ, để nàng điều khiển chiếc thuyền lão

đảo như say rượu, hấn nằm trên thuyền phơi nắng ngày thu. Bạch Dực lại rất hưng trí, lúc chống sào, lúc khua chèo, ban đầu thuyền chỉ có thể loay hoay một chỗ, không lâu sau đã có thể chậm rãi lướt đi. Chờ Ô Vũ ngủ thoải mái tỉnh lại, phát hiện bên chân chắt đầy một đồng cây nhỏ nhỏ, không khỏi buồn cười, “Đây là cái gì?” “Rau cô! Trời ạ, tôi không biết bên này các huynh cũng có a!” Hai má đỏ bừng, Bạch Dực hưng phấn hai mắt tỏa ánh sáng, “Có hơi nhỏ... Nhưng hương vị cũng không tệ! Tôi vừa nãy không cẩn thận vướng vào một đám cây... Không nghĩ tới phát hiện thứ tốt như vậy! Còn có này... thân cỏ lau! Bóc ra băm sao thịt, ăn rất ngon a... Rau cô một nửa nấu thịt một nửa xào, huynh thấy thế nào?” “Ta chỉ quản ăn.” Ô Vũ cười cười, “Ta là đưa cô tới giải sầu, kết quả cô vẫn lo ăn.” Bạch Dực vẻ mặt mát mát trong chốc lát, cúi đầu, “Tôi không muốn lại đói bụng.” Ô Vũ thản nhiên nói, “Quê hương cô không tốt? Khi mới gặp, cô rất giống người chết đói.” “Không đúng, không đúng,” Bạch Dực vội vàng xua tay, “Ở quê tôi cơm no áo ấm, rất ít người bị lạnh, bị đói mà chết...” Nàng vẻ mặt bi thương, “Vị hôn phu của tôi... vị hôn phu trước đây, thích những cô gái gầy. Khi tôi mới tới đây, đã là rất béo rồi, hiện tại càng không phải nói...” Sau một trận gà đồng vịt giảng, Ô Vũ mới hiểu được “Phiên bang” lưu hành dáng người “Yến gầy”. Nghe được Bạch Dực tám mươi cân (bốn mươi tám kg) còn bị vị hôn phu ghét bỏ, nhìn nàng thân cao năm thước rưỡi (Một trăm sáu mươi lăm cm), hấn thực không còn gì để nói. Giống như ma đói, gió thổi cũng gục. Khi sơ ngộ hấn bị cừu gia ám toán, bị đói mười ngày mới thành bộ dạng da bọc xương như vậy. Thật không nghĩ tới, tiêu chuẩn thẩm mỹ phiên bang cư nhiên là dân đói. Hấn hừ lạnh một tiếng, “Sở Vương thích eo nhỏ, hậu cung lắm kẻ đói chết. Trọng đám người nhu nhược, đất nước tất suy...” “Không nghiêm trọng như vậy.” Bạch Dực cười khổ ngắt lời hấn. Kỳ thật, thật đúng là câu chuyện tình yêu xưa cũ. Thanh mai trúc mã,

hai đứa nhỏ vô tư. Bạch Dực cùng vị hôn phu là hàng xóm, tiểu học đều cùng lớp, trung học bắt đầu luyện ái, đại học còn cùng trường, mãi cho đến khi ra xã hội làm việc, thuận lý thành chương quyết định kết hôn. Vị hôn phu của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là quá để ý dáng người cùng dung mạo, sợ mất mặt trước bạn bè. Dung mạo còn có thể dựa vào đồ trang điểm, để cho đẹp, Bạch Dực còn đi phẫu thuật cắt mí mắt thành hai mí. Nhưng dáng người... Bạch Dực rất dễ béo phì, từ năm mười lăm tuổi trở đi, có thể nói chưa bao giờ được ăn no. Nhưng nàng cảm thấy, ‘dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang’. Một chút đau khổ đó vẫn có thể chịu đựng được, giảm béo làm đẹp đã sớm thành nữ tính toàn dân vận động... Tuy rằng nàng cũng không quá để ý thân hình như vậy. (dịch cầu vô giá bảo, nan đắc hữu tình lang: bảo vật vô giá dễ cầu, tình lang tốt khó kiếm)

Nhưng “hữu tình lang” này, khi đi in thiệp cưới, lại coi trọng cô gái làm việc in ấn đó, vừa thấy đã chung tình. Nói với Bạch Dực rất cục anh ta đã tìm được tình yêu đích thực. Hôn lễ vẫn cứ cử hành, chỉ là cô dâu đã đổi người khác. Nàng luẩn quẩn trong lòng, trước khi hôn lễ cử hành còn quẩn quít lấy vị hôn phu khóc nháo, người đàn ông kia đại khái rất phiền, bỏ lại một câu, “Người ta có thể mặc áo cưới cỡ ss, cô thì sao?” Liền phẩy tay áo bỏ đi. Là vì luẩn quẩn trong lòng, cho nên nàng ngã bệnh, cái gì cũng không ăn, bác sĩ nói là thần kinh có vấn đề. Chính vì luẩn quẩn trong lòng, nàng mới có thể bốn ngày không ăn gì, chạy tới tầng cao nhất của trường học nơi vị hôn phu cầu hôn mà bồi hồi, sau đó nhảy xuống. “Nhưng khi nhảy xuống, tôi mới cảm thấy hối hận.” Bạch Dực ngửa đầu nhìn bầu trời xanh, “Nếu phải chết, tôi nên ăn no hãy chết. Mười năm...Tôi không dám ăn đồ ăn vặt, không dính đường, ngay cả tinh bột cũng không dám ăn...Tôi rất muốn ăn bát cơm tẻ.” May mắn không chết. Mỗi ngày có thể ăn no, một phần tâm lực trút xuống đồng ruộng, sẽ có

một phần hồi báo. So với tình yêu gần bó hao tâm mười mấy năm, thổ địa công bằng hơn... Hoặc là nói, tính công bằng trong mọi chuyện đều cao hơn trong tình yêu. “Tôi nếu lấy mười mấy năm tâm lực đó học hành, tẻ lăm cũng có thể tới Havard đi.” Bạch Dục tự giễu, “Ngu ngốc đắm đầu vào tình yêu, đổi lại chỉ là một bài giáo huấn máu chảy đầm đìa. Thực không bằng đi nuôi gà.” “Cô muốn làm gì thì làm.” Ô Vũ lạnh nhạt nói, “Đừng thiếu cơm của ta là được.” Hấn không nói thêm gì, rút một cây sáo, uyển chuyển thổi một khúc, làm cho thu quang thủy sắc nhiễm một vẻ bi thương thâm lương thật sâu. Bạch Dục ôm đầu gối nhìn thiên không, cố gắng không cho nước mắt rơi xuống. Ô Vũ không an ủi nàng, chỉ khua chèo, đưa thuyền xuôi dòng xuống sông Dạ Uyển, nghỉ lại quán trọ ở Tịch Trán một đêm, mới ngược dòng trở về, tuyệt không cố sức. Ven đường hái một đồng lớn rau dại thượng vàng hạ cám, hấn cũng không nói gì, chính là vì không thích thức ăn ở Tịch Trán thêm nhiều nước tương, ăn khó chịu.

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 6

Một chuyến bồng thuyền chi lũ mùa thu như vậy, lại khiến cho tâm tình Bạch Dực toàn bộ trở nên sáng sủa. Tuy rằng nhắc lại chuyện cũ khiến rơi lệ, nhưng nàng vốn là người yên vui, phân tâm sẽ không rối rắm nữa. Cá tính Bạch Dực tuy rằng không so đo lắm, tùy tiện, là người khoan dung. Nhưng đối với những chuyện nàng đề ý thì chết sống cũng vẫn để ý. Mười mấy năm tình cảm đã đổ thành sông, nàng lập tức từ cái cực đoan này đi tới cái cực đoan khác, chuyện tình cảm này, nàng quyết không dây vào nữa. Hiện đại chế độ một vợ một chồng còn bị tổn thương, tại đây cổ đại ba vợ bốn nàng hầu lại càng là tự tìm đầu rơi máu chảy. Biết rõ cho dù có nùng tình mật ý cũng vẫn hủ bại, cần gì phải tự khiến chính mình không thoải mái? Toàn bộ tình cảm của nàng đều chuyển tới trù nghệ cùng điền viên, nhìn tay nghề ngày càng tinh tiến, điền viên từ từ phồn thịnh, phi thường có cảm giác thành tựu. Kết bạn với Ô Vũ, hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý muốn. Khó có được người quân tử lại thi ân không cầu báo như vậy, nhân cách phi thường đáng kính nể. Nói lại, người thích xuống bếp cũng thích làm đồ ăn cho người khác, Ô Vũ vẫn đều cổ động nàng, càng làm cho nàng cảm thấy như tri kỷ. Bạch Dực vốn đã mất đi tin tưởng vào lòng người, bởi vậy mới có chút hy vọng. Cho nên chuyện Đại Nữ mới có thể đả kích nàng như vậy. Bạch Dực dù sao cũng không phải ẩn sĩ, nàng cũng muốn kết giao vài người bạn tốt, khi Ô Vũ không đến mới có người nói chuyện phiếm. Nhưng chuyện Đại Nữ như vậy, giống như giáng cho nàng một cái tát, làm cho nàng uể oải không thôi. Nàng cả đời trôi chảy,

cha mẹ yêu thương, bạn bè thân cận, lại cùng thanh mai trúc mã lớn lên, chưa từng trải qua sóng gió gì. Cho nên khi bị vị hôn phu từ chối, nàng mới có thể không gượng dậy nổi như vậy, cho nên mới không thiết sống. Nhưng lại kì quái đi vào thế giới này, đã hơn một năm phải chịu rất nhiều khổ cực, nàng rất nhanh trưởng thành, nhưng vẫn chưa nhìn hết được lòng người phức tạp cùng khó khăn. Ô Vũ chỉ khẽ cười một tiếng, “Loại bằng hữu đó, không đáng coi trọng. Cô đã trải qua tình quan rồi...” Khó xử một lát, “Cô cư nhiên đã hai mươi lăm. Tuổi này...muốn gả cũng không gả được đi...” “... Không phải không gả được, là tôi không muốn gả!” Bạch Dực mặt đỏ lên. “Cũng tốt.” Ô Vũ lạnh nhạt nói, “Không sợ bị người ta lại đuổi về.” Nếu đổi là người khác, tuyệt đối không thể lạnh nhạt như vậy. Nhưng Ô Vũ sinh ra trong gia tộc sát thủ, tâm tính lại không thích hợp làm một sát thủ. Nhưng hấn nguyện ý theo gia nghiệp, rốt cuộc trong lòng vẫn còn ‘dòng họ’, không thể nề hà. Hấn cùng Bạch Dực có điểm gần gũi, chính là mặt ngoài lạnh nhạt, trên thực tế đối với những chuyện để ý lại phi thường bướng bỉnh. Hấn bắt buộc đi theo gia nghiệp, nhưng lại chuẩn bị để chi họ của mình tuyệt tự. Từ năm mười hai tuổi, hấn đã vào sinh ra tử, nhìn thấy vô số mặt của nhân tính, làm cho hấn phi thường khác thường duy trì một loại tinh thần khiết phích. (khiết phích: thích sạch sẽ)

Nhưng hấn dù sao cũng là phàm nhân. Là người đều có khát vọng sống cùng mọi người, nhưng hấn tới nay đã hai mươi tám tuổi, đã sắp sang hai mươi chín, lại không ai qua được cửa ải khiết phích kia, trở thành bằng hữu của hấn. Không biết nên khóc hay nên cười nhất là, làm cho hấn cảm thấy cao hứng, ở chung cảm thấy thoải mái, cư nhiên lại là một cô gái. Đây là một loại duyên phận như thế nào. Chờ một thuyền rau dại kia về, Bạch Dực phi thường vui vẻ đại triển thân thủ. Lúc này nàng nấu đặc biệt nhiều, đầy một bàn thức ăn, rau cô nấu thịt, còn có một ít đậu làm đậu sốt, từ rất xa đã ngửi

thấy mùi thơm, làm cho người ta phải nuốt nước miếng. Cỏ lau sao thịt bằm, thanh nhẹ ngon miệng, có một chút đắng. Một bát canh sò nấu gừng, trong thời tiết đầu thu se lạnh, thực vô cùng thích hợp. Đồ ăn muối sẵn, rau trộn. Đều là những món ăn thanh đạm, lại mang hương vị ‘nhà’ mà Ô Vũ thích nhất. Cho nên khi nhìn thấy Bạch Dục xếp bát đĩa lên bàn, mặt hắn lập tức xị xuống. Quả nhiên Bạch Dục hỏi, “Tiểu tinh linh gia đình... Tôi là nói, thủ hạ của huynh, ở đâu? Làm thế nào đưa đồ ăn qua cho bọn họ?” “Mỗi ngày bọn chúng đều có vịt béo ăn rồi, không cần thiết!” Ô Vũ nổi giận. “Ẩm thực phải cân đối huynh hiểu không?” Bạch Dục trừng mắt nhìn hắn, “Dù sao cũng không có tử lạnh, nấu cũng đã nấu rồi, để lâu sẽ hỏng. Mời bọn họ tới ăn đi... Vất vả. Vừa phải làm thị vệ, còn phải đi làm thuyền... Không có việc gì còn phải giúp tôi cho gà ăn, sửa chuồng trại.” Người ta đường đường là cao thủ! Ô Vũ nhin đau cho bọn họ ra, đồ ăn trên bàn như gió cuốn mây tan, ngay cả canh nước cũng không còn thừa. Bạch Dục đạt được thỏa mãn hư vinh, mừng rỡ đi nghiên cứu cách trồng rau cô. Dù sao rau cô mọc đại thực sự là rất nhỏ. Nhưng Ô Vũ thực mất hứng. Bởi vì lúc đám thủ hạ trả lại bát đĩa, còn dám trông mong nhìn hắn. Nhìn bàn ăn trống trơn, hắn quả thực tức giận, âm trầm nói, “Các người dám ăn hết?” Thủ hạ thực ủy khuất, “Kỳ chủ, ngài nói oan cho thuộc hạ? Thuộc hạ chỉ cướp được một miếng măng cùng thịt. Tên vương bát đản kia mới giống như quỷ đói chết...” “...Thịt canh đâu?” “Thuộc hạ cũng chỉ cướp được một miếng...” Thủ hạ của hắn ủy khuất nhìn hắn, “Kỳ chủ, người xem...” “Cút!” Ô Vũ lập tức đuổi người. Được một tác lại muốn tiến một thước... Còn mong chờ Bạch Dục nấu cơm cho bọn hắn ăn sao? Ngẫu nhiên còn chấp nhận được, thường xuyên thì không thể! Bạch Dục từ vườn rau quay lại, nhìn thấy bát đĩa trống trơn, nhếch miệng nở nụ cười, “Tiểu tinh linh... Tôi là nói thuộc hạ của huynh có thích không? Tôi lại...” “Không được.” Ô Vũ phi thường nghiêm khắc

ngăn lại, “Nuôi miệng ta là được, không thể nuôi miệng toàn bộ bọn chúng.” Vốn Bạch Dực thực buồn bực, trù nghệ của nàng cho dù tôi luyện qua, cũng chỉ là thường thường mà thôi, Ô Vũ cùng các tiểu tinh linh lại cổ động như vậy, thật sự là nan giải. Sau Ô Vũ ngẫu nhiên sẽ mang nàng xuống núi dạo chơi, thậm chí đến thị trấn xa, còn từng vụng trộm vào phòng bếp nhà giàu xem xét, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ. Đó là một thời đại giàu nghèo chênh lệch rất lớn. Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt. Sơn thôn muốn ăn no mặc ấm đã là rất vất vả, quanh năm không thấy có đường, ngay cả tương cũng không thể ăn được loại tốt, muối lại càng quý giá. Rau xanh, cho dù như thế nào đi nữa, nhưng thiếu tương, không muối, cũng khó có thể ăn được. (Chu môn tửu nhục xú, Lộ hữu đồng tử cốt: Cửa sơn rượu thịt để ôi, ngoài đường chất đầy xác chết. Hai câu thơ trong bài ‘Tự kinh đô phó Phụng Tiên’ (Từ kinh đô về huyện Phụng Tiên) của Đỗ Phủ.)

Những món ăn quý và lạ trong mắt người bình dân, không khỏi đều là những loại lắm tương nhiều muối, chân giò thịt heo, miếng nào miếng đấy đều béo ngậy, ăn vô cùng ngấy. Về phần những nhà phú quý, cũng bắt đầu chú ý tới chế biến thức ăn. Đồ ăn cơ hồ hoàn toàn thay đổi, không nhìn ra nguyên dạng. Ngắm lại trong Hồng Lâu Mộng, ngay cả cà tím cũng đều có thể nhồi thịt, gần đây lại lưu hành ôn bổ thực thiện, thật sự nhìn một bàn đồ ăn, cũng không biết là dùng nguyên liệu gì mà nấu. Nàng lớn lên ở nông thôn đồng ruộng. Khi còn bé ở với ông bà, cha mẹ ở tại trấn nhỏ cách đó khoảng mười lăm km, mãi cho đến khi tốt nghiệp tiểu học mới chuyển về sống với cha mẹ. Có một thời gian vô cùng không quen, nhìn thức ăn phi thường ngán. Dù sao khi ở quê, ăn là rau dưa tươi mới hái, dây mướp ngay bên ngoài phòng bếp, lúc nào nấu thì cắt. Bà nội nàng vô cùng chăm chút cho vườn rau nhỏ, vườn tược vô cùng tươi tốt, cải củ non lại là món ăn vặt nàng thích nhất. Đến bên này, nàng

áp dụng mọi thứ đã nhớ được, chỉ là vì nàng độc thân, tương muối dấm chua tự nhiên không chút nào keo kiệt, hoàn toàn phát dương quang đại hương vị thức ăn. Đánh bậy đánh bạ như vậy, lại hợp với khẩu vị Ô Vũ cùng các tiểu tinh linh. Ô Vũ thực không vui, nhưng các tiểu tinh linh phi thường vui vẻ. Bạch Dực sáng sớm mở cửa, thường nhìn thấy rau củ hoặc các loại rau khác đã nhặt sạch sẽ để trước cửa, tại phòng bếp cũng có thịt heo cùng nước sạch đầy đủ, thường làm cho nàng cảm thấy buồn cười. Chờ nàng vắt vắt nấu xong cơm, cùng Ô Vũ dùng cơm xong, cũng không chờ nàng rửa, mọi thứ tự nhiên sẽ được rửa sạch sẽ, nhất nhất trở về vị trí cũ. “Tiểu tinh linh nhà huynh thực không tồi.” Nàng cười vui vẻ nói với Ô Vũ. Ô Vũ hừ lạnh một tiếng, mí mắt cũng chưa nâng, “Bọn họ cư nhiên ăn giống ta.” Bạch Dực kinh ngạc trong chốc lát, bật cười. Về sau, nếu nàng xuống bếp, sẽ đặc biệt làm một hai món đặc biệt cho Ô Vũ ăn. Hắn có vẻ vừa lòng với sự an bài như vậy, cũng không còn oán giận gì nữa.

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 7

Không đến mùa đông, Ô Vũ lại đi rồi. “Ta lưu lại hai người âm thầm bảo hộ.” Ô Vũ nói, “Đừng nuôi bọn họ quá tốt, cho chút cơm thừa canh cặn là được rồi.” “... Trên đường cẩn thận.” Gương mặt hần bình tĩnh thăm ra một chút ý cười, “Mùa xuân trở về, mang cho cô một cái răng rắn. Đúng rồi, cô có muốn đồ trang sức gì không?” “Huynh mua cho tôi sao? Tôi lại không dùng tới.” Bạch Dục gãi gãi đầu. “Không có chút nào giống nữ nhân.” Hần khoát tay áo, tự mình đi rồi. Nhiệm vụ lần này cũng không khó, chỉ là phiền toái có lẽ chướng, lại phải truy tìm trong rừng cây rậm rạp. Khó khăn lắm mới giải quyết được, hần lại chỉ nghỉ ngơi hồi phục một ngày, liền vội vàng chạy về sơn thôn. Mấy tháng đều ăn thịt dê cùng lương khô, hần thật sự chịu không nổi. Đi vào trúc lâu, nhìn thấy Bạch Dục mặc bộ quần áo nhỏ, bả vai cùng cánh tay đều lộ ra, ống quần rộng, nằm trên sàn trúc ngủ trưa. Cuối mùa xuân đầu mùa hạ, ánh mặt trời xuyên qua màn trúc, nàng nghiêng người mà nằm, một mái tóc thật dài xõa xuống, gối lên một cái gối làm bằng lá trà, hô hấp tinh tế. Bên người để một đồng giấy lớn, nghiêng mực để trên án, nét mực chưa khô. Ô Vũ nhặt lên xem, nhẹ nhàng lắc đầu. Chữ của nàng thật sự là... Khó coi được ngay. May mắn còn đoan chính, nhìn cũng có thể biết được. Mặt trên vẽ một gốc cây, liếc mắt một cái là biết là đậu phụ, có chú thích đầy đủ. Còn viết cách gieo trồng, chế biến đồ ăn, khiến hần xem mà nở nụ cười. Đây là cái gì? Sách dạy nấu ăn không giống sách dạy nấu ăn, nông thư không giống nông thư. Lại nhìn đến một vài chữ, hần tò mò tìm trong chốc lát, phát

hiện ngoài đậu phụ còn rất nhiều loại cây khác. Hấn nhú mày, đó là một phương pháp tốt. Rất nhiều độc được đều thất truyền, là vì không nhìn thấy hình dạng được thảo. Nếu có thể vẽ lại hình dạng của chúng thì sao? Yên lặng thu thập những trang giấy khắp phòng, vừa đối chiếu xem, trong lòng dần dần kinh ngạc. Chính đang trầm tư, Bạch Dục xoay người, trừng mắt nhìn, “Đi? Huynh trở về bao lâu rồi?” “Vừa xong.” Ô Vũ thản nhiên, giơ giơ giấy trong tay lên, “Đây là cái gì?” “Bài tập nghỉ hè.” Bạch Dục ngồi xuống, đuổi thất lạng, “Dù sao nhàn rồi cũng là nhàn rồi.” “Nghỉ hè? Bài tập?” Ô Vũ sững sốt một chút. Bạch Dục gãi gãi đầu, “Bài tập nông nghiệp...Phiên bang thổ ngữ, không quan trọng.” Nàng rút cục hoàn toàn tỉnh, nhìn Ô Vũ cười đến sáng lạn, “Trở về vừa vặn! Vừa vặn có thứ tốt... Các tiểu tinh linh nhà huynh cũng theo trở lại chứ?” Ô Vũ mị mắt, nhãn thần chợt lóe, “Không cần chuẩn bị cho bọn họ.” “Tuy là thứ tốt, nhưng không thể ăn nhiều đâu.” Nàng đứng dậy, “Canh đậu xanh, chỉ đủ phần của huynh. Hay là huynh muốn uống trà trước? Lúc trước trong thôn thu trà, tôi có qua giúp. Nhưng kĩ thuật sao trà không được tốt lắm, sao có chút quá...” “Tự cô sao?” Ô Vũ có chút ngoài ý muốn. “Học thêm chút bản sự cũng không có gì là không tốt. Huống chi trà cũng có thể cho vào đồ ăn.” Nàng dẫn Ô Vũ vào phòng bếp, trước thuần thực pha trà, canh đậu xanh phi thường thần kỳ chủ động xuất hiện trên bàn nhỏ trong phòng bếp, làm cho nàng lại cảm thán tiểu tinh linh lanh lợi cùng thần thông quảng đại. Ô Vũ không chạm vào canh đậu xanh, đang cầm bát chén trà nhấp một ngụm. Quả nhiên thủ nghệ của nàng còn chưa đúng chỗ, nhưng trà mới, nước ngọt, uống vào rất thoải mái. Thoáng nhìn nàng thật cẩn thận cắt thứ quả trắng như tuyết làm nguyên liệu nấu ăn, hấn có chút kinh ngạc, “Này không phải quả cau sao?” “Đúng vậy nha, lõi của quả cau, còn gọi là bán nhật duẩn.” Bạch Dục cắt xong, lại bắt đầu chặt sườn, “Mấy hôm trước mưa to gió lớn, tôi còn tưởng rằng

là bão ấy. Có vài cây cau bị thổi đổ... Tôi thấy Vương đại nương kêu khóc đáng thương, liền bỏ tiền mua mấy cây kia..." "Cây cau gãy, mua làm gì?" Hấn có chút không hờn giận. Nơi đây không dễ trồng cau, nhưng hôn tục gả lễ đều cần dùng tới cau. Sơn thôn có mấy cây cau, đều được quý trọng như tài sản riêng vậy, có cau mới có thể làm sính lễ thành thân. Nha đầu ngốc này nhất định tiêu tiền loạn. Tiêu loạn cũng không có gì, chỉ là sơn thôn khép kín này cũng sẽ không có ai ghi nhớ lòng tốt của nàng. "Quả cau ăn tốt a, thân cau còn có mộc nhĩ, tác dụng rất tốt." Nàng vội vàng nói, "Này thực hấn hữu a, bình thường làm sao có được mà ăn. Không thể vì muốn ăn mà làm gì ảnh hưởng tới tài sản nhà người ta được... Cho nên không thể có được thứ tốt này." Hấn còn muốn nhắc vài câu, thấy nàng mãi mãi cầu khẩn, cũng liền thôi..." Cô vẫn là để cho ta nuôi đi. Thiếu tâm nhãn lợi hại..." Bạch Dực thiếu chút nữa nghĩ sai lệch, ngây ra một chút. Để cho Ô Vũ nuôi, kỳ thật không thích hợp lắm. Nàng cảm thấy chính mình có thể sống độc lập, nhưng cũng không biết phải nói thế nào để cự tuyệt Ô Vũ 'nuôi'. Trước kia cha mẹ bạn trai nuôi chiều, không dưỡng nàng mắc bệnh công chúa, lại dưỡng ra cái tính dịu ngoan sợ làm tổn thương người khác. Lúc trước nếu nàng lộ ra ý cự tuyệt, gương mặt Ô Vũ lại như đóng băng, phi thường mất hứng. Quay đầu nhìn Ô Vũ đang uống canh đậu xanh, vẻ mặt thỏa mãn, nàng lại không nghĩ tới việc phá hư tâm tình đang tốt của hấn. Canh cau ninh sườn, làm cho Ô Vũ phi thường kinh diễm. Qua cay đắng lại tới ngọt thơm, một ngụm mỹ vị khôn kể, hấn rốt cục hiểu được vì sao Bạch Dực lại đánh giá cao như vậy. "Vì sao chỉ có một bát nhỏ như vậy?" Hấn bắt đầu đau lòng. "Cau tính lạnh, không thể uống nhiều. Lại không để được lâu... Uống ngay mới tốt nhất, bằng không đã nấu cho mọi người trong thôn cùng uống...Huynh cũng ăn sườn a, sườn ninh với quả cau ăn siêu ngon, huynh thử xem xem." Bạch Dực gấp được trù nghệ liền phi thường

nhật tình có tự tin. Uống xong canh, Bạch Dực đặc biệt vì Ô Vũ làm rau trộn đậu hủ cùng cây hương thungr trộn trứng ốp lếp, đó là đồ ăn riêng của hắn, tiểu tinh linh không có phần. Bữa tiệc này khiến hắn mặt mày hớn hở, mấy tháng mệt nhọc trở thành hư không. Ăn cơm xong, hắn tâm tình tốt lên, đem ra ‘thỏ sản’ mà hắn mang về: một cái răng trắng dài bằng cánh tay. “Không lẽ là ngà voi a?” Bạch Dực sợ hãi than, chạm vào lại cảm thấy lạnh như băng. “Răng rắn.” Ô Vũ sửa đúng nàngr, “Đây là răng nhỏ, không có tác dụng gì, mang về cho cô chơi.” Răng nhỏ? Răng lớn thì thế nào? ! “...Rắn?” Bạch Dực làm thủ thế uốn lượn. Ô Vũ gật gật đầu, “Con rắn khoảng bốn trượng.” Bốn trượng là dài hơn... ? Một trượng ước chừng là hai trăm năm mươi cm, bốn trượng là...Mười mét... đi? Ha ha ha, trượng của bọn họ bên này hắn là không dài như nàng nghĩ đi... “Ước chừng gấp sáu lần cô đi?” Ô Vũ nhìn chiều cao của nàng, “Đuổi giết mấy tháng mới được.” Răng rắn đang cầm trong tay, dường như không lạnh như băng, ngược lại có chút nóng lên. ... Yêu quái a! ! “Các huynh...các huynh không phải sát thủ sao?” Bạch Dực có chút suy yếu hỏi, “Sao lại quản cả giết yêu...Tôi là nói giết rắn...” Hay phải nói là con rắn rất lớn rất rất lớn? ! “Nói yêu quái cũng đúng vậy.” Ô Vũ thực bình thường nói, “Sát thủ cũng không phải chỉ để ý giết người. Giết loại động vật hoang dị gần như yêu quái này, cũng là nghề của chúng ta. Đáng tiếc con này còn quá nhỏ, không có nội đan.” ... Nàng còn tưởng rằng mình xuyên qua đến một thời cổ đại bình thường, nào biết còn có những loại động vật hoang dị cùng cả yêu quái. “Có giết thần tiên không?” Nàng càng suy yếu hỏi. “Nghe nói thời đại Chiến Quốc trong tộc từng nhận nhiệm vụ giết một thần tiên.” Ô Vũ lắc đầu, “Không thành công, rất khó giết. Yêu quái dễ dàng hơn một chút, bắt quá cũng không thể muống là được, mấy trăm năm mới chịu ủy thác một lần. Động vật hoang dị thì nhiều...” Hắn lạnh nhạt liếc mắt nhìn cái răng rắn, “Này

coi như còn nhỏ, một mình ta cũng có thể giải quyết.” Bạch Dực có hơi choáng đầu, thật cẩn thận bỏ cái răng rắn xuống. “Ta lấy thứ này cho cô.” Ô Vũ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Côn trùng và rắn tầm thường sẽ không dám tới gần. Đáng tiếc còn lại đều phải trả lại... Bằng không cắt một miếng thịt rắn lại, ăn vào tuy rằng không thể nói bách độc bất xâm, nhưng cũng không cần để thạch tín vào mắt.” Bạch Dực càng suy yếu cười gượng hai tiếng, cảm thấy đầu có điểm choáng váng. Ô Vũ không lấy thịt rắn, nhưng lại lấy được một lọ mỡ rắn ngàn vàng khó đổi. Cầm lấy tay Bạch Dực, hắn cẩn thận xoa lên những bọt nước to nhỏ cùng những vết thương trên khắp bàn tay, có điểm đau lòng. Đây nhất định là bàn tay đẹp nhất mà hắn từng nhìn thấy. Cân xứng, thon dài mềm mại, mu bàn tay còn có một lúm nhỏ, cổ tay tròn nhỏ, trắng tựa ngọc tuyết. Không bị chai, cũng không lưu sẹo. Một đôi tay của thiên kim tiểu thư chân chính. Đáng tiếc cho một đôi tay như vậy, hơi làm một chút liền phồng rộp, đầy vết thương. Nếu là hắn quản, đừng nói để cho nàng cầm cuốc, ngay cả cầm kim châm cũng bỏ không được đụng tới. Không có biện pháp, hắn không quản được. “Sau khi làm việc thì bôi một chút lên.” Hắn thản nhiên nói. Bạch Dực trở mắt nhìn miệng vết thương trên tay khép lại với tốc độ có thể nhìn thấy được, nhất thời trợn mắt há hốc mồm.”... Quá lãng phí đi? Cái này phải bao nhiêu bạc a...” “Bảo cô dùng thì dùng đi!” Ô Vũ phát giận, “Ta là không cho cô tiền hay là không cho cô người? Vì sao còn phải tự mình cầm cuốc? Tay con gái biến thành như vậy, có thể xem sao?” Bạch Dực mếu máo, “Cũng không có người nhìn... Dù sao tôi cũng không lấy chồng. Tôi cũng chỉ ở vườn rau chơi đùa... Nếu không thì còn gì là cuộc sống của tôi? Ngay cả quần áo cần giặt, các đại nương đại thẩm cũng cướp đi giặt sạch...” “Là không giặt được chứ gì?” Ô Vũ ném hộp mỡ rắn cho nàng, “Cầm lấy chăm sóc tay cho tốt! Nếu sợ không có

người nhìn, ta đây sẽ cố mà chờ xem.” Ô Vũ, đây là ý gì? Nàng không dám cân nhắc, ôm hộp mỡ rắn bỏ trốn mất dạng.

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 8

Thừa dịp Bạch Dực ngủ, Ô Vũ nghe hai thuộc hạ báo cáo. “Bạch cô nương thực ngoan...” Thị vệ Thập Nhất vừa mở miệng đã trúng một cái liếc mắt sắc bén như đao, làm cho hắn nghẹn họng. Bên cạnh Thập Lục hung hăng dùng khủy tay thúc hắn một phát, làm cho hắn càng khó hiểu. Công việc làm ám hộ ả vệ như vậy, bọn họ cũng coi như kinh nghiệm phong phú. Nhưng trước kia đều là hộ vệ cho các tiểu thư công tử, người người đều muốn giở trò làm khó để bọn họ không thể theo sát mọi lúc mọi nơi, gia tăng độ khó khăn cùng khảo nghiệm cường độ trái tim bọn họ. Bạch cô nương là thực ngoan a, nấu cơm ngon, lại đặc biệt để phần cho bọn họ, cũng sẽ không cố ý đi tìm tung tích bọn họ. Càng sẽ không làm cái chuyện nữ phần nam trang vớ vẩn gì đó, cho dù đi chợ mua bán, cũng là quy củ đi, quy củ trở về, không cùng người cãi nhau đánh nhau, cũng sẽ không chộc tới người khác, bụng dạ tốt, lại càng không cố ý đá rơi bọn họ. Không gây cho bọn họ một chút phiền toái, này không phải ngoan, là cái gì? Một mục tiêu bảo hộ tốt như vậy, thực không uổng công lúc trước đánh nhau chết đi sống lại mới cướp được việc này. Thập Lục nhìn huynh đệ ngốc bên cạnh, đầu gáy cũng đều cảm thấy đau. Bạch cô nương ngoan hay không ngoan, chỉ có chủ tử có thể nói. Đó là vợ chủ tử! Những chuyện này Thập Nhất còn không thông suốt, làm sao hiểu được cái gì nên nói cái gì không... Dưới ánh mắt muốn giết người lạnh lùng như mùa đông của chủ tử, Thập Lục kiên trì báo cáo lần lượt từng việc, từng việc xảy ra trong mấy tháng này. “Kể chừng rảnh muốn bán mình cho nàng để chôn cất cha

là người ở đâu?” Ô Vũ lạnh như băng hỏi. “Hắn là thám tử chỗ lục gia. Thuộc hạ cùng Thập Nhất đã điều tra.” Thập Lục cung kính trả lời. “Lỗ Ngọc Thanh?” Ô Vũ cười lạnh một tiếng, “Hắn dám quản chuyện của ta? Nhất, làm cho việc buôn bán của hắn trong ba năm đều không thành.” Trung niên nam tử tựa như bóng ma phía sau lên tiếng. Trong tộc cũng không thể không cảnh giác. Ô Vũ áp chế lửa giận. Tiểu lục kia bản sự tăng lên a... Muốn đoạt phong hào “Ăn sát”, cư nhiên lại dám tính toán động tới Bạch Dục... Không có đường thoát! Hắn im lặng hồi lâu, những kẻ bên cạnh ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Ô Vũ luôn hỉ giận không hiện ra sắc, nhiều lắm cũng chỉ chỉ trích, nổi giận như thế... Bạch cô nương quả nhiên là vợ hắn! Chính là chủ tử không muốn để cho người trong tộc không chế vợ mình, mới giấu ở nơi thâm sơn này đi? Bọn họ âm thầm suy đoán trong lòng. Tâm hồn đang hết sức để vào chuyện bát quái mãnh liệt mệnh mông, Ô Vũ thản nhiên hỏi, “Ăn không tẻ chứ?” Thập Lục trong lòng cảnh báo nguy hiểm mãnh liệt, ngay cả Thập Nhất cũng có điểm sợ. Phải trả lời sao đây? Nói ăn ngon, chủ tử sẽ bóc cả biển dấm chua, nói ăn không ngon, lại nói xấu tay nghề Bạch cô nương. “Bạch cô nương lương thiện, sao có thể đối xử không tốt với mọi người chứ.” Thập Lục cái khó ló cái khôn. “Tâm địa tốt đến mức thiếu nội tâm, thật sự là không còn ai như vậy.” Ô Vũ cau mày, “Đi nhìn chút. Cái đình nào nên rút thì rút đi... Thà rằng giết lầm một trăm...” Bọn thuộc hạ khom người nhận lệnh, Ô Vũ phát tay cho bọn họ đi xuống. Thông thả vào nhà, đi lên lầu, đứng ở ngoài trướng nhìn Bạch Dục ngủ mơ mơ màng màng. Muốn tốt cho nàng, hắn là phải đoạn tuyệt lui tới. Đứng yên thật lâu, suy nghĩ rất nhiều, tâm lại chưa từng loạn như vậy bao giờ. Quên đi. Dù sao cũng không gả được đi... Gái lỡ thì hai mươi sáu, hai mươi bảy. Không che chở nàng, ai sẽ làm? Hắn chỉ kỳ quái, vì sao năm tháng không lưu lại dấu vết gì trên mặt nàng như vậy... Nữ tử cùng tuổi nàng, đều đã có

bộ dáng phụ nhân. Không nói Ô Vũ buồn bực, Bạch Dực chính mình cũng không được rõ ràng. Con gái ở thế giới này, mười ba mười bốn vẫn là cô gái bình thường, lại héo tàn phi thường mau, hai mươi mấy tuổi tựa như phụ nữ trung niên, đến bốn mươi tuổi liền như bà già. Chẳng lẽ là các nàng bên kia ăn nhiều mì ăn liền, cho nên lại có tác dụng chống phân hủy dung nhan? (hự, quảng cáo mì ăn liền =)))

Khiến cho nàng phi thường xấu hổ, là có người đoán nàng chỉ mười sáu, mười bảy, giống như một đóa hoa nhựa không héo tàn. Ô Vũ nhẹ thở dài, lặng yên không tiếng động nhảy xuống lầu, nằm trên giường trúc, phiền muộn thật lâu. Lần này hẳn nghỉ ngơi hồi phục năm ngày, lại lập tức nhận được một nhiệm vụ không lớn. Nhưng hẳn lại nổi lên cảm giác mệt mỏi. “Có phải mấy hôm nay huynh bị bệnh không?” Bạch Dực thực quan tâm, “Mấy ngày nay sắc mặt cũng không tốt.” “Không.” Ô Vũ rũ mắt, “Ước chừng mất một, hai tháng đi, cô ngoan ngoãn đợi.” “Tôi có thể đi đâu sao?” Bạch Dực gãi gãi đầu. Ô Vũ nở nụ cười, “Ừ, ta biết. Cô vẫn thực ngoan.” Hắn theo cửa sổ nhảy ra ngoài, lập tức không thấy bóng dáng. ...Rõ ràng có cửa, vì sao phải nhảy cửa sổ? Võ lâm cao thủ chẳng lẽ không nhảy qua cửa sổ thì sẽ chết sao? Thật khó lý giải. Bất quá ba ngày sau, Bạch Dực đang ngủ lại bị làm tỉnh lại. Bên ngoài trướng, lò mờ thấy một tuyệt đại giai nhân quần áo hoa lệ đứng đó. “Là ta.” Thanh âm quen thuộc, có chút khàn khàn. Bạch Dực cuống quýt xốc màn, trở mắt nhìn mỹ nhân đứng bên ngoài...” Ô Vũ?” Nàng thực không thể tin được. Gương mặt tuyệt mỹ trang điểm tinh xảo, thắm ra một nụ cười xinh đẹp, cánh tay thon dài dưới bộ áo hoa lệ vươn ra, nhẹ nhàng chạm lên mặt nàng, “Ừ, là ta.” ... Dựa vào! Kỹ thuật hóa trang của cổ đại thực chuyên nghiệp, rất chuyên nghiệp... “Không phải phải một, hai tháng sao?” Bạch Dực bắt lấy tay hắn, ông trời, làm thế nào mà mềm mại như vậy, “Sao huynh đã trở lại rồi?” “...Ta cũng không biết.” Ô Vũ để kệ nàng cầm tay, “Không kịp tháo trang sức

thay quần áo... Ta đánh thức cô ?” Bạch Dục không biết trả lời như thế nào. Nàng không thể nói cho hắn, nàng ở trong mộng cũng cảm giác được một cỗ tầm mắt tràn ngập sát khí, khiến nàng bưng tỉnh? “Không có,” nàng có chút vội vàng trả lời, “...Ô Vũ, huynh thật xinh đẹp.” Đây mới là sự thần kì của hóa trang chân chính a! Hắn mỉm cười, thật sự là thiên kiều bá mị, tựa như vạn hoa nở rộ giữa rừng xuân.”Đây không có gì, chỉ là hóa trang mà thôi... Nhiệm vụ cần.” Nhiệm vụ. Tâm Bạch Dục như bị bóp chặt lại, buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Nàng nắm chặt tay Ô Vũ, “Huynh...huynh phải cẩn thận chút.” “...Ừ. Thời gian tiếp thật sự không thể tới...” Hắn phiền muộn, thời gian rất gấp ngoài phạm vi của hắn, không thể chạy qua lại như vậy được nữa.”Một tháng. Chờ ta trở lại, cũng trang điểm cho cô xinh đẹp như vậy, được không?” “...Tôi chỉ hy vọng huynh bình an.” Bạch Dục đột nhiên ý thức được công tác của hắn có bao nhiêu nguy hiểm, hốc mắt lập tức đỏ. Ô Vũ còn muốn nói cái gì, một tiếng tiêu vang lên làm cho hắn lại nuốt xuống.”Ta phải đi rồi.” Chiều lệ thường, hắn vẫn là nháy cửa sổ. Nhưng Ô Vũ mặc vũ y hoa lệ, nháy cửa sổ mà đi, lại làm cho Bạch Dục sợ sệt thật lâu thật lâu. Ô Vũ mang theo vết thương trở lại, chân đi cà nhấc. Tuy rằng bị thương là chuyện bình thường như cơm bữa, nhưng sau khi hắn trở về, liền phi thường yên lặng, thường xuyên xuất thần, chỉ có khi ăn cơm mới khôi phục tinh thần một chút. Bạch Dục hỏi qua một lần, Ô Vũ lại phiền chán muốn nàng im miệng, nàng liền thật sự không hỏi nữa, thấy hắn liền tránh đi, càng dùng nhiều thời gian cho nhà bếp cùng vườn rau, ngay cả ‘bài tập nghỉ hè’ của nàng cũng chuyển lên lâu làm, tận lực không muốn chạm mặt cùng hắn. Nhưng Ô Vũ càng phiền chán. Chờ tới ngày thứ sáu sau khi trở về, Ô Vũ gọi nàng lại, “...Ta đã nói sẽ trang điểm cho cô xinh đẹp.” Bạch Dục có chút hồ nghi nhìn hắn, vẫn là dịu ngoan ngồi xuống, nhắm mắt lại, để cho Ô Vũ vẽ loạn trên mặt nàng. Hắn thật sự thực cẩn thận, trang điểm

thật sự chậm. Bạch Dục hoài nghi hấn căn bản là dùng cọ vẽ từng sợi lông mi, đã đạt tới cảnh giới siêu việt trong việc tinh tế cùng chậm rãi. “Tốt lắm.” Hấn có chút khàn khàn nói. Bạch Dục trừng mắt nhìn, mở to mắt mới phát hiện hấn cách nàng thật sự gần... Hơn nữa càng ngày càng gần. Nàng còn chưa kịp ý thức lại đây, Ô Vũ đã đem môi dán tại môi nàng. Chạm nhẹ như không, có chút cảm giác lạnh lẽo. Oanh một tiếng, mặt của nàng dần dần thiêu lên, trừng mắt nhìn Ô Vũ, động cũng không dám động. Hấn bình thần ung dung lui ra phía sau hai bước, “Không làm hư son của cô... Như vậy mới là đầy đủ.” Kéo Bạch Dục đến ngồi trước gương đồng, nàng trừng mắt nhìn gương mặt như hoa đào của chính mình trong gương, thiếu chút nữa không nhận được ra. “Rất đẹp đi? Tuy rằng là giả.” Ô Vũ khoát tay lên vai nàng, “Đáng tiếc sẽ tổn thương làn da, không thể vẽ như vậy mỗi ngày.” “Đây là mặt nạ.” Bạch Dục quẫn muốn chết, “Này không phải tôi.” Ô Vũ không nói gì, chỉ nhìn Bạch Dục qua gương. Không thể chấp nhận được. Nhiệm vụ lần này thiếu chút nữa thất bại... Bởi vì hấn thấp thỏm lo lắng. Tâm của hấn, rối loạn. Như vậy không được. Cần phải nhanh chóng tránh xa nàng, cắt đứt quan hệ với nàng. Bằng không hấn sẽ chết... nếu hấn chết, thủ hạ tự nhiên sẽ phân phát cho những người khác... Ai sẽ che chở cho nàng? Nàng cũng sẽ chết mất. (aaa, tình yêu của Vũ ca thực khiến người ta đau lòng mà T_T) Kỳ thật, hấn rất muốn làm phá hư son của nàng. Chính là loại tâm tình này, mới có thể lưu lại hậu quả cho nàng. Nếu hấn có thể lý trí bình tĩnh một chút, sẽ không đến tình trạng này. “...Ta phải đến bốn mươi tuổi, mới có thể trả lại phong hào cho gia tộc, không cần nghe theo mệnh lệnh của gia tộc.” Hấn trầm thấp mất tiếng nói. Trong tộc có thể có sát thủ tinh anh, sống quá bốn mươi tuổi, rất ít, rất ít. “Huynh bốn mươi tuổi là có thể về hưu sao?” Tinh thần Bạch Dục rung lên, “Huynh năm nay bao nhiêu tuổi?” “...Hai mươi chín. Còn mười một năm...” mười một năm này,

có thể chết bất cứ lúc nào. “Mười một năm mà thôi.” Bạch Dực nhìn Ô Vũ trong gương cười, gương mặt sáng ngời, “Huynh về hưu rồi sẽ làm gì?” Ô Vũ nghen lời, “Còn chưa nghĩ tới.” Bạch Dực cẩn thận nhìn hấn qua gương, Ô Vũ lại tránh đi. Hấn là... thẹn thùng? Rõ ràng có điều muốn nói với ta, vì sao ấp a ấp úng? Vừa rồi hôn nàng... Thật là trang điểm cần sao... ? Gương mặt của nàng càng hồng, kiều điểm ướt át, “Ô Vũ... Huynh thật sự... thật sự không cưới lão bà... Tôi là nói, không thành thân sao?” “Ta không muốn gây họa cho con cháu.” thanh âm của hấn càng khàn. Cấn môi, Bạch Dực bắt đầu nắm chặt tay. Vạn nhất là hiểu lầm thì sao? Vậy rất mất mặt... Bình tĩnh, bình tĩnh. Chỉ là môi chạm một chút, không có gì thôi ha ha ha... Nhưng Ô Vũ không nói, làm cho nàng càng thêm không yên. Nàng cũng không hiểu chính mình nghĩ như thế nào... Nhưng nàng cảm thấy thực thỏa mãn với những ngày như thế này. Nàng thích Ô Vũ đến ăn cơm, đến ở vài ngày. Thậm chí có điểm thích Ô Vũ miệng lưỡi bá đạo.... kỳ thật là quan tâm, nàng cũng đều biết. Không thân chẳng quen, hấn lại chiếu cố bảo hộ nàng một cách tự nhiên như vậy, phi thường đương nhiên. Nàng không muốn phá hư một mối quan hệ ôn nhu ổn định như vậy. “Cái kia...” Nàng lấp bắp nói, “Như... nếu... khi huynh bốn mươi tuổi, còn chưa kết hôn lão bà... Tôi là nói thành thân, tôi liền... liền... coi như bạn gái huynh được không...” Hai tay Ô Vũ đột nhiên dùng sức, nắm lấy bả vai Bạch Dực, khiến nàng đau kêu ra tiếng, “Huynh nhẹ tay chút a!” Hấn định thần lại, vội vàng xoa bả vai của nàng, “...Bạn gái?” Bạch Dực cực thẹn, khụ hai tiếng, “Chính là... giống như... Hồng phần tri kỷ, thanh sam chi giao a...” “...Theo ta sao?” Bạch Dực gật đầu, “Nếu khi đó huynh không chán ghét tôi...” “Nói định rồi, sinh tử không thay đổi.” Ô Vũ thản nhiên nói, “Đúng rồi, ta cũng đem vũ y về. Cô chọn lấy bộ mình thích đi.” Nàng rất nhanh đã bị vũ y hoa lệ phi phàm hấp dẫn, hưng trí bừng bừng chọn lựa, đổi một bộ lại một bộ cho hấn

xem. Ô Vũ nhìn, vẫn thản nhiên cười. Tâm tư lại bay thật sự xa rất xa. Nàng nguyện theo ta. Nàng nói, mười một năm mà thôi. “Nếu ta không đến bốn mươi đã chết thì sao?” Hấn hỏi. Đang mặc vũ y màu xanh xinh đẹp xoay tròn, Bạch Dực ngừng lại, cúi đầu còn thật sự suy nghĩ trong chốc lát. Nàng chính là một cô gái ngốc chấp nhất, bằng không cũng sẽ không vì bạn trai trước phí hoài bản thân mình. “Ta thay huynh thủ phần.” Bạch Dực nhìn hấn nhếch miệng cười, “Ta sẽ coi sóc cẩn thận.” Ánh mắt Ô Vũ, nhu hòa hiếm có.” Lá gan cô, chỉ sợ không lớn hơn hạt đậu, sợ quỷ muốn chết, còn muốn thay ta thủ phần gì?” Hấn cười cười, “Vì không để cho cô trái với lời hứa, ta liền cố gắng sống qua bốn mươi tuổi đi.” Bạch Dực bĩu môi, “Thật đúng là ủy khuất huynh quá... Trời ạ! Sao đã sắp tối rồi! Cơm chiều còn chưa làm a...” Nàng xông đi thay quần áo, lúc xuống dưới, Ô Vũ không cho, kiên quyết bắt nàng rửa mặt xong mới được đi. Những suy nghĩ phiền chán vốn chất chứa, thế nhưng liền như vậy vô tung vô ảnh, như là chưa từng xuất hiện. Hết thấy đều không có gì thay đổi, chỉ là Ô Vũ tựa hồ cẩn thận hơn rất nhiều, hấn vẫn như trước không quá quản Bạch Dực, vẫn thường đi làm nhiệm vụ như trước, bất quá hấn để cho Thập Nhất cùng Thập Lục hiện thân, trở thành minh vệ của Bạch Dực. Nhưng minh vệ của Bạch Dực phi thường mệnh khổ... Phải phụ trách vườn rau. “...Vậy muội làm gì?” Bạch Dực kêu lên. “Chăm sóc tay nàng cho tốt.” Ô Vũ ngay cả mí mắt cũng chưa nâng, “Nếu muốn làm việc, đi làm bài tập nghỉ hè của nàng.” “Đó là sách tranh thực vật!” “Mặc kệ là cái gì, nàng làm cái đấy là được rồi.” Hấn nhìn chăm chăm Bạch Dực, “Nàng còn cầm cốc, ta giết hai minh vệ đằng sau nàng.” Chỉ có thể nói, Ô Vũ vô cùng hiểu nhược điểm của Bạch Dực. Nàng há miệng thở dốc, oán hận hừ một tiếng, ngoan ngoãn bỏ cốc xuống. Hai tên minh vệ phía sau nàng, đều đầy một lưng mồ hôi lạnh. Ngực khí Ô Vũ trở nên hòa hoãn, “Kỳ thật nàng cũng không phải thực thích làm việc đồng áng

này, đúng không? Nàng sợ mà thôi. Yên tâm, ta quyết không để nàng có thể bị đói bụng. Nàng là bạn gái ta mà.” Bạch Dực mặt lập tức đỏ lên. Chột dạ âm thầm nói thầm. Sát thủ cổ đại như huynh, làm sao biết bạn gái là gì mà có thể nói tự nhiên như vậy. Bất quá nàng cũng hiểu được, Ô Vũ chính là độc miệng, sẽ không dễ dàng dành người khác. Cho dù đau lòng, cũng sẽ không nói ra rõ ràng. “...Đại nam nhân.” Nàng lẩm bẩm. “Cái gì đại nam nhân?” Ô Vũ nhíu mày, “Đại trượng phu đi?” Bạch Dực mắt trợn trắng nhìn hắn, Ô Vũ lại nở nụ cười, “Giá áo để trong phòng nàng, không đi xem sao?” Quả nhiên lập tức liền dời đi lực chú ý của nàng, mặt mày hớn hở đi vào treo vũ y. Đơn thuần như vậy... Thực dễ lấy lòng. Tuy rằng Bạch Dực thực thích bộ vũ y hoa lệ kia, nhưng không biết vì sao, cho dù có trang điểm, nàng mặc vào cũng không có khí thế. Nói lại, vũ y mặc đẹp thật, cũng không thể ngược xuôi mặc suốt được. Nàng đột nhiên nhớ tới giá áo kiểu Nhật Bản, nói với Ô Vũ một lần, hắn nghe vậy, nay đưa tới một cái giá treo vũ y, trúc lâu nguyên bản mộc mạc toàn bộ trở nên hoa lệ hẳn. Vũ y sáng quý cầu kì hoa lệ, không thể để ra bên ngoài gió thổi nắng chiếu. Nhưng chỉ cần nàng thích, cho dù muốn xé thành từng mảnh nghịch, hắn cũng sẽ lập tức xé giúp nàng, hướng chi chỉ là treo lên ngắm? Nếu nàng không thích mang đồ trang sức, vài món quần áo, cũng không phải không mua nổi. “Trung thu ta sẽ trở về.” Bất tri bất giác, giọng nói của hắn vốn hơi khàn lại trở nên nhu hòa, “Chờ.” “Mười lăm tháng tám?” Bạch Dực lộ ra vẻ mặt hoài niệm, “Chúng ta cũng chuẩn bị lễ mừng chứ?” Lễ mừng? “Nàng chuẩn bị đi.” Ô Vũ gật gật đầu.

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 9

Ngày đó Bạch Dực xoay quanh công việc. Nàng vẫn thường nấu cơm, nhưng lại không biết cách nấu bằng bếp củi. Bất quá nàng từng dùng bếp gas nấu cơm thành công, trải qua mấy năm nay tôi luyện, cũng đã có thể khống chế lửa. Dựa vào trí nhớ, làm ra hai cái thùng, nấu được cơm cũng không khác mấy so với nồi cơm điện. Cũng là dựa vào kinh nghiệm đó, nàng rốt cục suy ra cách nấu gạo nếp mà trước kia chỉ nhìn chứ chưa từng động tay vào làm. Một nồi gạo nếp sáng trong, mùi truyền thật sự xa, làm cho phía sau nàng, Thập Nhất cùng Thập Lục phải chịu sự thống khổ lại ngọt ngào dày vò. Nơi nàng sống cùng ông bà khi còn nhỏ, là một thôn tạp cư, có cả người Amis. Từ nhỏ đã nhìn thấy thăm thăm Amis ở cách vách làm lễ mừng, tiết Trung thu đối với nàng mà nói, không phải ngày ăn bánh Trung thu, mà là tiết khánh ăn gạo nếp, cơm canh cá, thịt lợn rừng cùng uống rượu nếp, mọi người khiêu vũ ca hát. Một thùng cơm gạo nếp là để ăn trực tiếp, một thùng khác là để làm rượu gạo. Hai kẻ phía sau sức lao động thực không giống với người thường, làm cho nàng bớt lo rất nhiều. Chờ khi Ô Vũ trở về, trăng đã lên đầu cành cây, nàng thu xếp một bàn đồ ăn cùng rượu, để khi Ô Vũ tắm rửa xong ngồi xuống, có chút kinh hỉ. Bạch Dực cười meo meo tự mình làm mẫu lấy tay ăn cơm gạo nếp như thế nào. Trước tiên nắm thành một nắm nhỏ, ăn cùng đồ ăn. Vì phong vị độc đáo của bữa tiệc mừng kiểu người Amis này, Thập Nhất cùng Thập Lục đã đặc biệt đi săn lợn rừng. “Nếu không quen, huynh cứ để trong bát ăn cũng được.” Bạch Dực tiếp đón, “Bất quá cơm gạo nếp không dễ

tiêu hóa, ăn chậm chút nha.” “Không cần, ăn như vậy mới có hương vị.” Ô Vũ ăn một miếng cơm gạo nếp, lại ăn một miếng thịt lợn rừng, “Ăn ngon thật.” “Muội làm chỉ là tạm tạm, thăm thăm ở cách vách nhà muội trước kia mới là lợi hại.” Bạch Dục vui vẻ giúp Ô Vũ châm rượu, “Kỳ thật còn thiếu một món, nhưng trong rừng này không kiếm được... Ném thử canh cá, muội mất rất nhiều công làm nha! Muội biết huynh không thích ăn gừng, muội bỏ giúp huynh rồi...” “Ta tự làm được mà.” Hấn trái lại múc canh cá giúp Bạch Dục, nghe nàng vui vẻ kể mấy chuyện vụn vặt trong lễ hội thu hoạch của người Amis. Tâm thoải mái, không khỏi uống nhiều hơn mấy chén rượu gạo. Bạch Dục cảm xúc dâng cao dị thường, thừa dịp say rượu, còn hát một bài hát của người Amis mà nàng không hiểu ý nghĩa ca từ lắm, tiếng ca phi thường to rõ, dưới trăng tròn du dương mà trong suốt. Hát một lần lại một lần, một lần lại một lần. Khó khăn dừng lại, nàng cười nói với Ô Vũ, “Kỳ thật muội cũng không hiểu ý tứ ca từ, nhưng nghe Amis thăm thăm nói qua, đây là bài hát mà họ thường hát khi uống rượu, khiêu vũ cùng bạn bè.” Cười cười, nước mắt của nàng từng giọt từng giọt rơi xuống. Thấy nàng như vậy, Ô Vũ vội đỡ lấy nàng.”....Bạch Dục.” “Ô Vũ...” Nàng càng lúc càng khóc nhiều, cuối cùng oa oa khóc lớn, “Muội nhớ ông bà, nhớ bố mẹ...muội nhớ nhà... muội rất nhớ nhà!” Rốt cuộc không trở về được. Không biết lễ mừng Trung Thu ở nhà thế nào, không biết ngày đó ông bà có đi khiêu vũ, hát ca với những người Amis không, nàng vẫn còn một bộ quần áo của tộc Amis để ở nhà ông bà... Rốt cuộc không trở về được. Ô Vũ không nói gì thêm, chỉ ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng. “Khóc đi... Không sao. Muốn khóc thật lâu đi? Yên tâm khóc...” “Bạch Dục khàn cả giọng khóc đến hết lực, cuối cùng chỉ có thể khóc nức nở, sau khi kiệt sức mới từ từ ngủ. Chờ nàng ngủ say, Ô Vũ vẫn còn ôm nàng một hồi lâu, nhìn trăng tròn thì thao, “Không phải đi về...Ta chăm sóc nàng.” Trung thu khóc nháo một hồi, khi

tỉnh lại, Bạch Dực vô cùng ngỡ ngàng, nàng không quen uống rượu, đầu đầu kịch liệt, đang xoa đầu kêu ca, lại vừa vẩn nhớ tới một trận xấu hổ đó. Từ sau chuyện Đại Nữ, tuy rằng lại mượn mấy hộ làm việc, nhưng rốt cuộc cũng không ai dám bước vào trúc lâu. Nàng say rượu rồi tỉnh rồi ngủ, chỉ có Ô Vũ vẻ mặt bình tĩnh chiếu cố nàng. Thấy hần thần sắc như thường, Bạch Dực lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Lại không biết biểu hiện của nàng, đã sớm làm cho Ô Vũ cười thầm đến ngất trời, chỉ là người ta dù sao cũng là một sát thủ tinh anh, không chế biểu tình so với ăn cơm còn dễ hơn, cô nương Bạch Dực thiếu tâm nhãn này tự nhiên là không nhận ra. Đợi cho sau khi Bạch Dực tỉnh rượu, nàng lại hứng thú sôi nổi, thu xếp đồ ăn, bưng trà nấu cơm, đối với Ô Vũ vô cùng tốt. Hần cũng thư thư phục phục, thoải mái nhận lấy. Giúp đỡ trong phòng bếp, sửa sang nóc nhà trước nhà sau, không có việc gì thì tới hậu viện chế củi, làm đủ công việc của một đầu gia. Ở chung hai năm, tuy nói chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng hần cũng hiểu được tính tình Bạch Dực. Nhưng nàng khóc lớn một hồi như vậy xong lại ân cần, ngược lại làm cho hần có chút khó hiểu. Nghĩ rằng nàng có việc muốn nhờ, nhưng cô nương này thật sự thiếu tâm nhãn, nói bóng nói gió lại không hiểu, làm cho hần không biết nên khóc hay cười, đơn giản đành hỏi trực tiếp. Nghĩ đến hần cũng không phải là việc gì lớn. Vinh hoa thì không được, nhưng phú quý có lẽ cũng có thể sánh với tiêu chuẩn tôn thất, chỉ cần nàng nguyện mở miệng, chuyện gì cũng có thể được. Lại nói tiếp, Ô Vũ là đứa nhỏ mâu thuẫn. Tâm cơ chồng chất, hần ngại gần; nữ tử giang hồ, hần ngại có phỉ khí; đoan trang hiền thực, hần cảm thấy giống như đầu gỗ; kiên cường ngại mạnh mẽ, nhu nhược ngại vô dụng; cầu hần, hần hận không có cốt khí, không cầu hần, hần lại cảm thấy là giả thanh cao. (hự, ca thực quá mâu thuẫn a) Cũng là do hần cả đời đều lăn lộn trong âm mưu, tâm kế biến hóa, nữ tử trong tộc đều có bảy tám

trăm bộ mặt, tâm địa rắn rết. Nữ tử bên ngoài, phú quý cũng có gia
đầu, cung đầu, bần cùng cũng có tâm kế, dùng mọi sức lực để leo
lên địa vị cao hơn, vô tâm kế chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng khóc
sướt mướt... Làm cho hắn cảm thấy thực phiền. Tính cách soi mói
từng chút một này, gặp được Bạch Dục, cơ hồ đều đã quên. Chỉ
cảm thấy nàng thuận mắt thoải mái, còn có chút kì quái, cũng không
van cầu hắn, cho nàng cái gì, đều sẽ nhớ kĩ, một xu cũng không tính
sai. Cô nương ngốc, lại khiến người ta không thể bớt lo. Bạch Dục
nghe hắn hỏi, lại nhăn nhó thật lâu, thấy Ô Vũ dần dần nhú mi, mới
lấp bắp nói, "...Muội trước kia... vị hôn phu cũ thường nói 'về sau'.
'Về sau' sẽ mua phòng ở, đón ông bà, ba mẹ đến Đài Bắc sống
cùng muội, sẽ hiếu thuận với bọn họ..." về mặt nàng dần dần bi
thương, "Trên thực tế, không có 'về sau'? Muội chưa hề rót một
chén nước cho ba mẹ uống, nấu một bữa cơm cho ông bà ăn..."
Nàng miễn cưỡng nói, ần ần mang theo tiếng khóc, "Căn bản là
không có 'về sau'. Muội...muội...muội thà rằng hiện tại đối với huynh
thật tốt, đỡ phải không có 'về sau'... Công việc của huynh mạo hiểm
cao như vậy... Muội không muốn 'về sau' hối hận..." Ô Vũ khó chịu.
Nói mất hứng thì không phải. Bạch Dục để ý hắn như vậy, thực
khiến hắn lòng như mở hội. Nhưng nếu nói là cao hứng, không tính
nàng đã có giác ngộ của quả phụ, lại còn xếp hắn ngang hàng với
các trưởng bối... quả thực khiến hắn dở khóc dở cười. Tâm tình
thực phức tạp, cuối cùng chỉ có thể chuyển thành buồn bực. Thấy
nàng vẫn còn khóc, lại càng giận, liên tục nói hơn mười từ "Ngu
ngốc" mới hết giận. Nhìn nàng khóc mặt mũi nhăn nhó, về mặt khó
hiểu, thực làm cho hắn càng thêm đau đầu. Làm sao có thể thích
một cô nương ngốc như vậy? Hắn nặng nề thở dài, đưa cho nàng
một chiếc khăn, "Được. Ta đã biết." Bất đắc dĩ nở nụ cười, nhu nhu
tóc nàng. Đây là ngờ nghệch tới mức nào a... Ngẫm lại, sau lưng
hắn toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Khi đó cho nàng hai mươi lượng

bạc, liền ném đó mặc kệ một năm, cứ nhiên tay chân vẫn đầy đủ, cũng không đói chết, càng không phải đi làm ăn mày hoặc bị người ta đem bán, thật sự là vận khí. Đây chỉ có thể nói là “Ngốc nhân có ngốc phúc”.. Rõ ràng biết chữ biết tính, xem những giờ giấy nàng viết, chữ nghĩa trật tự rõ ràng, những lúc không có việc gì hán đều lấy ra xem, cân nhắc về sau biên soạn độc kinh liền chiếu theo chương trình này của nàng. Nhưng vì sao lại thiếu tâm nhãn như vậy, giống như một sách. “Đừng khóc, ta sẽ không mặc kệ nàng.” Hán ôn nhu hiếm thấy, “Nàng là bạn gái ta mà.” Mỗi lần nhắc tới ba chữ này, gương mặt Bạch Dục liền đỏ lên, hoang mang rối loạn, làm cho lại hán cười thầm một trận trong bụng. Hồng nhan tri kỷ thanh sam chi giao? Hừ ai a... =)) Hán tuy rằng không rõ phong tục phiên bang, nhưng đại khái cũng có thể đoán được, có lẽ không khác biệt lắm với hôn ước. Nha đầu ngốc này giấu diếm, còn tưởng rằng ta không biết. “Ta là gì của nàng?” về mặt hán bình tĩnh, thú vị nhìn nàng. Bạch Dục xấu hổ đến tay chân luống cuống, ánh mắt mơ hồ mở ra, “Bạn... bạn trai...” “Là như thế này a...” Thanh âm Ô Vũ trầm thấp, gật gật đầu, “Thì ra ta là bạn trai của Bạch Dục.” “Muội... muội... muội...” Bạch Dục nhảy dựng lên, “Muội đi nấu cơm!” xoay người bỏ chạy. Vừa ăn xong cơm trưa, sao đã nấu cơm? Ô Vũ rất cục không nhìn được, cất tiếng cười to. *** Hán cùng Bạch Dục ngồi trong trúc lâu, Bạch Dục vừa hoàn thành quyển thứ nhất trong bộ sách thực vật. Trước kia khi chưa xong, hán thường có hứng thú lật xem, hiện tại sách đã xong, hán ngược lại, lại thật lâu không chạm tới một tờ. Bạch Dục vừa nhỏ giọng hát khế, vừa vẽ lá cây, thỉnh thoảng cầm thước đo, về mặt thực nghiêm túc. Thật sự phải để nha đầu ngốc này ở đây liền ba năm? Hán vừa nhận được một nhiệm vụ lớn, độ nguy hiểm rất cao, ba năm có thể hoàn thành đã là rất tốt rồi. Những người khác không nhận nổi, chỉ có thể giao cho hán. Chung quy, hán vẫn là đệ tử của Đoạt Thiên Tông Lỗ Thị, không thể nào cự

tuyệt. Trong tộc đã phi thường bất mẫn với sự kiệt ngạo của hần, nhưng hần là sát thủ lợi hại nhất, cơ hồ không có kẻ nào có thể áp chế được hần. Hần ngang nhiên tránh tiếp xúc với mọi người, trong tộc lại không cách nào xử lý hần, ngoài mặt không dám động, nhưng lại không ngừng ngầm dùng thủ đoạn. Loáng thoáng tựa hồ có chút phát hiện ra sự tồn tại của Bạch Dực. Ẩn kì đi theo hần, cơ hồ đều là tiếp nhận việc hộ vệ, mỗi người đều hiểu được hần luôn đơn độc giết người, ẩn kì này chỉ là bài trí, hần cũng không cố ý dạy dỗ. Một lần, hai lần, ẩn kì có thể đối phó, ba lần, bốn lần? Năm lần, sáu lần? Xa luân chiến thì sao? Nhất định không thể. “Bạch Dực,” hần gọi. Nàng ngẩng đầu, ý cười trong suốt, “Chuyện gì?” “Theo ta đi đi.” Đáy lòng hần đã chuẩn bị phải nói với nàng thế nào, lý do cùng khuyên nhủ đều chuẩn bị thực cẩn thận. “Được.” Nàng gật đầu, lại cúi đầu tiếp tục vẽ lá cây của nàng. Ô Vũ buồn bực. Nhịn không được mắng, “Được cái gì mà được? Nàng cũng không hỏi ta đưa nàng đi đâu sao, nếu đem nàng đi bán thì sao? !” Nàng hơi giật mình, “Huynh sẽ sao?” Lại tự lắc đầu, “Làm sao có thể, thiếu chút nữa bị huynh hù. Muội bán không đáng giá...” “Ngu ngốc!” Ô Vũ càng tức, “Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc!” “Đang êm đẹp sao huynh lại mắng người?” Bạch Dực cũng phát hỏa, “Huynh mới là ngu ngốc! Cả nhà huynh đều là ngu ngốc!” “... ..”

CÁN HOA KHÚC

Hồ Điệp Seba
dtv-ebook.com

Chương 10

Đi xa ở thời đại này là một chuyện vô cùng khổ. Bất quá Bạch Dực một đường đi theo vẫn không kêu khổ. Cuộc sống nông phụ vài năm giúp nàng có được sức chịu đựng không tệ, sau vài ngày cố gắng, dưới sự chỉ dạy của Ô Vũ, nàng cư nhiên học được cưỡi ngựa, miễn cưỡng có thể đuổi kịp đội ngũ, xe ngựa liền thuận túy chỉ chuyên chở hành lý. Bạch Dực cho rằng, nàng cũng mới hai mươi bảy tuổi, người trẻ tuổi đương nhiên học được mau, chịu được khổ. Ô Vũ nghe nàng nói như vậy, nhìn gương mặt như mười bảy tuổi của nàng, có chút rối rắm. Nữ tử phiên bang lão hóa chậm như vậy là vì sao ? Nhưng nàng chung quy vẫn không phải nữ nhân giang hồ xốc vác, thường thường hành quân gấp sẽ mệt nhọc, ngồi trên lưng ngựa ngủ gà ngủ gật, thiếu chút nữa rơi xuống. Ô Vũ luôn luôn lưu ý nàng thường có thể nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, ôm vào trong ngực tiếp tục đi. Những nơi thâm sơn dã lĩnh, hấn cũng sẽ cống Bạch Dực thi triển khinh công mà đi. Cứ như vậy, Ô Vũ thực vừa lòng với sự cứng cỏi của nàng, thậm chí rất đặc ý. Bởi vì ngay cả gã Thập Nhất khờ cũng thường khen Bạch cô nương không có võ công, lại có thể chịu khổ tốt hơn cả đám được gọi là hiệp nữ, sinh ra kính trọng mạnh mẽ. Ăn kì dưới trướng Ô Vũ đều dốc sức cho việc hộ vệ, từng gặp qua đủ loại kiểu dáng quý nhân cùng võ lâm thiên kim công tử, còn có cả những kẻ có danh tiếng. Nhưng những khi kéo bọn họ chạy trốn, thực hận không thể chém cho bọn họ rơi khỏi ngựa, đỡ phải vương chân vương tay kiêm sợ khổ sợ mệt kêu ca ầm ĩ không ngớt. Xét về góc độ này, Bạch cô nương đáng yêu

nhieu lắm. Một tiểu cô nương (?) chưa hề có kinh nghiệm đi xa, trước khi đi còn chưa sờ qua ngựa là đằng khác, không ngồi được sẽ học, học được cũng sẽ không phóng loạn như điên. Trừ bỏ khuyết điểm thỉnh thoảng ngủ gà ngủ gật, thật sự thực ngoan, rất biết phối hợp cùng đội ngũ. Trước kia là tham ăn đồ ăn nà làm, tới giờ, lại thật sự bồi phục tiểu cô nương ngoan ngoãn đáng yêu này. Là vì như thế, bọn họ mới có thể kiên trì thỉnh chủ tử nghỉ trọ ở thành trấn, đỡ khiến Bạch cô nương phải mệt muốn chết. Ô Vũ lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói, “Ngọc bất trác, bất thành khí.” (“Ngọc bất trác bất thành khí”: viên ngọc nếu không được mài giũa, để gọt thì không thể hiện được vẻ đẹp và giá trị của nó)

“Muội còn đi được.” Bạch Dục lấy lại tinh thần. “Toàn thể chú ý, vào thành nghỉ ngơi hồi phục.” Ô Vũ lạnh lùng ra lệnh. “...Ô Vũ, có người nào nói với huynh, huynh là một người cực kì mâu thuẫn không?” Bạch Dục trừng mắt nhìn hắn. Đợi cho vào khách sạn, Bạch Dục quả thực là từ trên lưng ngựa lăn xuống dưới. Lê vào phòng, nàng ngay cả hài cũng chưa cởi, liền lăn ra giường. Ngủ thẳng buổi sáng ngày hôm sau mới đứng lên tắm rửa ăn cơm. Tuy rằng toàn thân đau nhức, nhưng khi Ô Vũ hỏi nàng có muốn đi ra ngoài đi dạo hay không, nàng vẫn lập tức ném bát cơm, theo đi ra ngoài. Nàng mê mua sách cùng mua hạt giống. Mỗi lần đến một thành trấn, nàng đều nghĩ cách mua một ít hạt giống hiếm thấy, hoặc là vào tiệm sách lưu luyến quên đường ra. Sống trong sơn thôn khép kín, căn bản là trong núi không biết năm tháng. Mãi cho đến khi theo Ô Vũ đi xa, nàng mới có cơ hội mua được sách, nhìn được báo, mới biết thân ở nơi nào. Đó là một thời đại kỳ quái, Yên quốc. Khai quốc quân chủ cư nhiên là Uy hoàng đế Mộ Dung Xung, tiểu thụ mà hủ nữ thích YY nhất... (hự, nghe nói Mộ Dung Xung đáng về khuynh quốc khuynh thành...)

Ách, này thật sự là rất thần kỳ. “Đây là một thời đại lịch sử lạc lối.” Bạch Dực thực nghiêm túc nói với Ô Vũ. “Người phiên bang biết cái gì lạc lối với không lạc lối?” Ô Vũ thực Hán tộc ưu việt nói. “...Ta không so đo với cổ nhân không hiểu gì.” Bạch Dực càng hiện đại ưu việt khinh bỉ hần. “Hừ.” Ô Vũ cười lạnh một tiếng, “Một ngàn thế giới hiệp thành một tiểu thiên thế giới, một ngàn tiểu thiên thế giới hiệp thành một trung thiên thế giới, một ngàn trung thiên thế giới hiệp thành một đại thiên thế giới, cũng gọi là tam thiên đại thiên thế giới. Mỗi thế giới tồn tại theo một quy luật riêng biệt. Ta không hiểu? Hừ hừ...” (@@ nguyên đoạn này lấy trong Huyền Luận Duy Ma Cật, Chương 1, phần 2, ai muốn tìm hiểu thêm thì cứ gg nhé)

Bạch Dực càng tròn lớn mắt, thanh âm run run, “...Đây là Huyền Luận a... Ô Vũ... huynh... sẽ không phải cũng là xuyên qua đi?” Hần nở nụ cười. “Xuyên gì? Đi... Đây là cứu thúc nhà ta chuyên nghiên cứu âm dương thuật đưa ra trình bày và phân tích, tổng hợp lại những nét khác biệt giữa âm dương thuật cùng Phật học. Hần vì chứng minh trình bày và phân tích này, đi khắp nơi tìm những kẻ mượn xác hoàn hồn để ghi lại chứng thực...” Ô Vũ ngậm miệng, đột nhiên có điểm đau đầu. Trăm ngàn đừng cho cứu thúc biết bí mật của Bạch Dực... Bằng không tuyệt đối không có ngày sống yên ổn. “Những lời này nàng chỉ có thể nói với ta” Nghĩ đến cứu thúc ma âm ác hàn, Ô Vũ thận trọng nói. “Đương nhiên chỉ nói với huynh.” Bạch Dực liếc trắng mắt, “Muội cũng không muốn bị xem là kẻ điên.” Ô Vũ dâng lên một nụ cười cổ quái, “Chỉ nói với ta... Chỉ tin ta?” “Chỉ tin huynh.” Bạch Dực thuần khiết tin cậy gật gật đầu. Ngày đó Ô Vũ tâm tình sáng sủa tốt lắm, mua nửa tiệm sách cho nàng, còn bỏ ra một khoản tiền lớn giúp nàng điêu khắc cuốn bài tập nghỉ hè thứ nhất. “Sách tranh thực vật!” Bạch Dực hỗn hển. “Bài tập nghỉ hè có vẻ dễ nghe.” Ô Vũ thực kiên trì chủ trương của hần, Bạch Dực không thể hiểu được, vì sao hần lại kiên trì thích cái tên ngu xuẩn này. Đương

nhiên, Ô Vũ sẽ không nói với nàng. Bởi vì “bài tập nghỉ hè”, luôn làm cho hấn nhớ tới hình ảnh Bạch Dục nằm trên sàn trúc lâu ngày hè, lộ ra bả vai cùng cánh tay, mái tóc đen mượt uốn lượn. Khi nàng tỉnh lại, lười biếng nhìn hấn, nói, đó là ‘bài tập nghỉ hè’. Mỗi khi cứu tử nhất sinh, nguy hiểm cơ hồ không tìm thấy đường sống, hấn luôn nhớ tới bộ dáng nàng khi đó, nghĩ nàng đang chờ hấn về nhà, lại có thể dốc hết sức lực, vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng cả đời, hấn cũng sẽ không bao giờ nói ra bí mật đó. Dù sao, Ô Vũ cũng là một đứa nhỏ then thùng không được tự nhiên. Nguyên bản Ô Vũ muốn để Bạch Dục ở nhà nội phủ Tô Châu...Tri phủ kia vừa vặn là người của gia tộc cài trong triều đình. Nhưng công lớn uy nghi tráng lệ như vậy, lại làm cho Bạch Dục càng ngày càng thiếu tươi cười, nàng cũng không phải người có thể ẩn giấu tâm tư, cố gắng che giấu như vậy, miễn cưỡng cười vui, lại không thể qua được mắt mọi người. Sau mười ngày, dưới sự cố gắng dạy dỗ của mama, Bạch Dục cư nhiên có chút phong phạm thiên kim tiểu thư... Nhưng nàng không vui. “Thôi.” Ô Vũ dặn, “Sửa sang lại hành trang.” Mama giáo dưỡng ngăn Ô Vũ lại, bà nguyên là bà vú của Ô Vũ, phỏng đoán đây có lẽ là người trong lòng Ô Vũ, liền chuẩn bị dạy dỗ quy củ Bạch Dục, tránh cho người ta coi khinh.”Tiểu chủ tử, Bạch cô nương vẫn cần phải dạy dỗ nhiều... Bằng không đi ra ngoài sẽ mất mặt...” “Câm mồm.” Ô Vũ phun ra vài lời lạnh như băng, “Dám nhúng tay?” Mama giáo dưỡng cảm thấy mình như bị độc xà nhìn thẳng vào, phía sau lưng tràn đầy mồ hôi lạnh. Tự tay chăm sóc đứa nhỏ nhỏ, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thật sự biết hấn... lại là một chủ nhân nói một không có hai. “Nô tỳ không dám.” Ô Vũ lúc này mới thu hồi ánh mắt lạnh như băng, “Chuẩn bị.” Biết chuẩn bị ly khai, vẻ mặt Bạch Dục lại áy náy, “...Có phải muội mang tới phiền toái cho huynh không?” “Sẽ không.” Ô Vũ nhìn nàng đau lòng, ngữ khí lại lạnh lùng cứng rắn, “Những người ở đây rất phiền, sớm đi thì tốt.” Xác định

thật sự có thể đi rồi, Bạch Dực hoan hô, kích động ôm hân cười. Như vậy là được rồi. Tâm tình hân vốn phiền chán lúc này yên ổn lại. Nàng nên như thế này, không quy củ thì không quy củ. Khi nàng cười to, thanh âm cao vút như vậy, không êm tai chút nào, nhưng lại khiến hân phải nở nụ cười. Vốn định an bài nàng ở nha phủ, là vì vấn đề an toàn. Một tiểu viện độc lập, dễ dàng an bài hộ vệ, cũng khiến gia tộc rắn rết này có nhiều điểm cảm ỳ, không làm lớn chuyện. Nhưng những điều đó, đều không quan trọng bằng nụ cười của nàng. Lựa chọn đưa nàng đi, là vì gia tộc rắn rết kia đã đánh hơi thấy, cũng không thể giấu diếm được bao lâu. Nếu vậy, ngả bài rõ ràng đi. An bài nàng trong phạm vi một trăm dặm tại nơi mình làm nhiệm vụ. Nếu nàng rơi một sợi tóc, nhiệm vụ này sẽ “thất bại”. Hân tin tưởng tộc trưởng sẽ sử dụng thủ đoạn quỷ quái gì đó. Cho nên hân lựa chọn quan phủ, nhưng Bạch Dực không có cách nào nuôi trong lòng vàng. Ẩn kỳ cấp dưới ba trăm sáu mươi người, ẩn vệ bên người mười hai tên. Hân quyết định toàn bộ lưu cho Bạch Dực. Trừ phi điều động một đạo binh mã, có thể chống đỡ cùng ẩn kỳ của hân, có lẽ cũng không nhiều. Nhưng tất cả chuyện này, Bạch Dực không cần biết. Nàng chỉ cần an toàn bình tĩnh sống cuộc sống của nàng là được. Địa điểm hân lựa chọn là Diêu Trấn, được xưng Tiểu Tô Thành. Trong trấn, sông ngòi kênh rạch chằng chịt, ra khỏi cửa là đi thuyền chứ không phải xe ngựa, cực có phong tình Giang Nam. “Ông trời, Venice Trung Quốc a!” Bạch Dực vừa mừng vừa sợ. (Venice: thành phố ở đông bắc Italia, gồm 118 hòn đảo nhỏ ngăn cách bởi kênh rạch và cầu)

“Ra ngoài thì bảo Thập Nhất cùng Thập Lục chèo thuyền.” Ô Vũ thản nhiên. Bạch Dực cúi đầu trong chốc lát, tiến đến bên tai Ô Vũ nhẹ nhàng hỏi, “Vì sao hộ vệ huynh an bài cho muội đều là nam a? Huynh không có nữ thuộc hạ sao?” Ô Vũ lặng yên trong chốc lát, đáy lòng vụng trộm vui vẻ, Bạch Dực không chút phản son, cũng

chán ghét huân hương, nhưng quá yêu sạch sẽ, luôn luôn có một hương vị thản nhiên, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn tiến đến bên tai nàng, càng thấp giọng nói, “Nữ thuộc hạ đều có chút nhớ nhung tới ta... Ta không muốn nàng trở thành bia ngắm.” Sau đó có chút xấu xa thưởng thức lỗ tai của nàng hồng lên từng chút. “Vậy sao.” Bạch Dực tự cho là bất động thanh sắc tránh ra khoảng cách, lại bị Ô Vũ ôm vào lòng. Cứng một hồi lâu, nàng mới ý thức lại, có chút e lệ ôm lưng của hắn. “Có thể sẽ có một thời gian rất dài, ta không thể trở về gặp nàng được.” thanh âm Ô Vũ khàn khàn vang lên trên đầu nàng. Bạch Dực gật gật đầu, hốc mắt dần dần nóng lên. “Trừ bỏ phóng hỏa không thể, giết người tùy tình huống mà định. Những việc khác, nàng muốn làm gì thì làm, phân phó Thập Nhất cùng Thập Lục là được... Không phải sợ, ta đều an bài.” “Muội biết, muội không sợ.” Nước mắt đã rơi không ngăn được. “...Ta muốn ăn canh bí đao, còn có bát trà chưng.” Ô Vũ nói bên tai nàng rất nhẹ rất nhẹ, “Chờ ta trở lại, nàng làm cho ta ăn.” “Nhất định.” Nàng rốt cục khóc. Ô Vũ vẫn không làm hư son của nàng... Bởi vì môi nàng, căn bản là không có son. Như vậy thực tốt. Mỗi lần chạm lên môi nàng, Ô Vũ đều nghĩ vậy. Hắn vẫn ưa nguyên vị, không thích mùi son cùng mùi hoa làm hồng hương vị của nàng. .

Ba năm này, Ô Vũ chỉ trở về hai lần. Thời gian cũng đều thực ngắn, nhiều lắm cũng chỉ một hai canh giờ đã đi. Nhưng không có biện pháp, thật sự. Nhiệm vụ của hắn đều là như vậy, phong hào “Ẩn”, ẩn núp ẩn nấp, không biết phải ngàn tính vạn tính thế nào, mới có thể dành ra một chút thời gian kia, không biết là sẽ có bao nhiêu khó khăn nguy hiểm... Nhưng Bạch Dực mỗi lần đều hoan hỉ vui mừng nghênh đón hắn, vô cùng cao hứng nấu cơm. Ô Vũ mỗi lần ăn đều là canh hoặc đồ ăn chưng, chính là để dành một chút thời gian, có thể nói chuyện phiếm cùng Bạch Dực trong bếp. Thích nghe nàng nói chuyện, giống như thời gian xa cách không hề tồn tại.

Nàng vẫn là cô nhóc ngốc ngơ ngác, thiện lương, kể những chuyện vụn vặt về hoa màu, hàng xóm, trong nhà, kể về bài tập nàng vẽ... Cảm thấy thoải mái. Nhà của hấn, Bạch Dực của hấn. “Muội gặp được đồng hương.” Bạch Dực nói. “Người Lô gia thôn?” Ô Vũ hơi kinh hãi, trong lòng trầm xuống. Vì sao không nhận được báo cáo của ả kia? Bọn người kia có phải đã lười nhác lâu lắm, cần hấn huấn luyện lại... Trùng hợp? Hay là kẻ nào cố ý sắp đặt... “Không phải.” Bạch Dực im lặng trong chốc lát, “Là... Phiên bang bên kia. Muội là nhảy lầu tới được, nàng hình như là vì áp lực thi đại học quá lớn, mắc bệnh linh tinh, chỉ có hồn phách tới đây...” “Nàng làm sao mà biết được là đồng hương?” Ô Vũ tuy rằng kinh ngạc, lại vẫn không buông tâm xuống được. Mượn xác hoàn hồn cũng không phải hiếm lạ gì... Hấn cũng từng bảo hộ một người trốn về cố quốc. Bạch Dực mỉm cười, “Có trà lâu tên là ‘Xuân Thủy Đường’, là nàng tự tay bố trí. Bên trong trang trí giống hệt phiên bang, ngay cả tên cũng đều giống nhau... Sau lại nhận thức, phát hiện nàng là người Đài Trung, muội là Đài Bắc, rất gần. Thật là duyên phận...” “Lô thiếu phu nhân?” Ô Vũ nhíu mày, “Mộ Dung Phương? Nàng không phải phu nhân nhà quan trốn đi sao?” “Thập Nhất cùng Thập Lục vì sao chuyện gì cũng nói cho huynh biết a?” Bạch Dực thở dài. Bởi vì Lô thị lang chuẩn bị cưới bình thê, Lô thiếu phu nhân để thư lại trốn đi. ả kia nói cho hấn, Bạch Dực cùng vị thiếu phu nhân kia tương giao thân mật, thương tiếc Bạch Dực ngay cả một bằng hữu cũng không có, Ô Vũ liền ngầm đồng ý, thậm chí còn âm thầm cho người chặn chút phiên toái giúp Lô thiếu phu nhân. Ô Vũ có chút không thoải mái, ngữ khí cũng cứng rắn, “Bạch Dực, nàng trách ta?” Dem hấn đánh đồng cùng loại quan gia cảm bã hỗn trưởng này, làm cho hấn cực kì, cực kì khó chịu. “Đương nhiên không phải!” Bạch Dực cũng có chút mất hứng, “Ô Vũ, huynh không cần phải muội nói gì cũng đều suy nghĩ theo hướng khác, muội không thích như vậy... muội

nhất định là có gì nói nấy mà !” Hai người nho nhỏ qua lại vài câu, tới tận khi Bạch Dực nhảy dựng lên đi xuống bếp, mới ngậm miệng. Chờ đem canh trứng gà cùng bí đao lên bàn, Bạch Dực trước sau như một giúp hấn xới cơm, múc canh, không khí vẫn có điểm áp lực. “Muội cho tới bây giờ, vẫn không biết là huynh sẽ như vậy.” Bạch Dực cúi đầu nói, “Muội cũng không phải thật sự ngu ngốc, muội cũng biết, huynh vì sao...không thân mật với muội.” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt phi thường trong suốt, “Ô Vũ, huynh sợ hãi. Huynh sợ sẽ bỏ muội lại... Cũng sợ muội sẽ bỏ huynh lại. Huynh... cho nên huynh... Huynh không làm thế, là sợ muội tương lai không thể gả được...” nước mắt của nàng rơi vào bát cơm, “Rõ ràng muội không thích đồ trang sức, huynh lại vẫn đưa cho muội. Vũ y...đồ cưới... huynh tưởng muội không biết...muội không biết sao... huynh đang vụng trộm muốn giúp gả muội đi?” “Muội tin tưởng huynh, huynh lại không tin muội, cũng không tin cả chính mình.” “Nhưng muội muốn nói cho huynh biết, đời người ly hợp khó lường, sống chết khó biết. Nhưng cho dù chỉ có thể cùng huynh ở một chỗ một trăm ngày, so với việc đem chín mươi chín ngày chìm trong nghi kỵ thống khổ, không bằng tin tưởng huynh.” Nàng lau khô nước mắt, vô cùng nghiêm túc nhìn Ô Vũ, “Cho dù chính là trăm phần trăm thống khổ, nhưng cũng có 99% khoái hoạt. Muội vô cùng cao hứng, cho nên muội vô cùng tin tưởng huynh. Muội biết huynh đều muốn tốt cho muội, muội thích tâm ý của huynh. Nhưng huynh có thể ngốc một chút, ngu một chút, tin tưởng muội, cũng tin tưởng vào chính mình hay không... ?” Ô Vũ yên lặng ăn cơm. Đây là lần đầu tiên, hấn ăn cơm Bạch Dực làm, lại không biết vị. Sắp chia tay, hấn mới đột nhiên ôm chặt lấy Bạch Dực.”... Ta thật sự muốn nàng, muốn con của chúng ta.” Muốn, cũng không thể được. Thân là một sát thủ được gia tộc nuôi dưỡng, một sát thủ chưa chắc có thể sống quá bốn mươi tuổi, hấn sợ hãi, hấn không tin chính mình. “Ta không phải

không tin nàng, thật sự. Nhưng ta không muốn đưa nhỏ trở thành sát thủ, hoặc là tương lai gả cho sát thủ. Bạch Dục, nàng chờ ta. Ta tin nàng sẽ chờ ta. Chỉ là... Khổ cho nàng.” Kỳ thật, ta không khổ. Bạch Dục yên lặng nghĩ. Ta thật sự hiểu được huynh. Huynh sẽ không thay đổi, trong lòng huynh chỉ có ta. Cả đời ta, chỉ tham lam một chuyện này. Kiếp trước không đạt thành, kiếp này lại trọn vẹn. Không biết ngày về, không sao cả. Chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không sao. Ta có thể an bài cuộc sống cho chính mình, chỉ cần huynh sẽ trở về. Chờ huynh bốn mươi, chúng ta cũng chưa già. Còn kịp du ngoạn giang hồ, còn kịp sinh nhi dục nữ. Ta là ngốc, thực ngốc. Nhưng mỗi một ngày, khi ta tỉnh lại, đáy lòng tràn ngập hy vọng cùng vui vẻ. Bởi vì khoảng cách kỳ hạn, lại gần hơn một ngày. Ta tình nguyện vẫn ngu như vậy. *** Ô Vũ trở thành sát thủ duy nhất có thể gỡ phong hào của gia tộc trong suốt mấy trăm năm trở lại đây. Hắn xin miễn giữ chức vị trưởng lão trong gia tộc, nhưng xin được giữ lại ẩn kỳ cấp dưới của hắn. Những người này đã đi theo hắn hơn nửa đời người, cũng nên được nghỉ ngơi. Huống chi đã giúp hắn bảo hộ Bạch Dục hơn mười năm. Vì thế trong chốn giang hồ ngang trời xuất thế một “Lỗ thị tiêu cục”, nghiệp vụ dị thường thịnh vượng. Nghe đồn, đại đương gia giống như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, là cao nhân trong cao nhân, lai lịch cũng rất thần bí, những chuyện khó giải quyết, giao cho Lỗ thị tiêu cục đều được. Nhưng trên thực tế, Ô Vũ căn bản chỉ làm chưởng quầy suông, chỉ ước gì có thể đá Thập Nhất cùng Thập Lục đi thật xa, không nói đến chuyện khác. Nhưng mỗi ba năm, ẩn kỳ mở trường đấu, Thập Nhất cùng Thập Lục vẫn luôn đoạt khôi, chặt chẽ chiếm lấy vị trí hộ vệ không rời, cưới vợ sinh con cũng đem cả gia đình đi theo. Nhưng Ô Vũ là loại người nào? Vẫn lặng lẽ đưa Bạch Dục chạy thoát, khiến Thập Nhất cùng Thập Lục tức giận giậm chân. Bạch Dục cùng Ô Vũ, chèo thuyền trên sông, thỏa mãn tâm nguyện

du ngoạn chân trời góc biển. Tự mình chống sào, hấn mỉm cười nhìn Bạch Dực thích thú vẽ cây cối, tuy rằng quần áo rộng thùng thình, nhưng cũng không dấu được bụng hơi hơi nhô ra. Hấn xoay người, bẻ một cành hà hoa mới nở, cài trên mái tóc của nàng, có chút đau lòng nhìn đuôi mắt của nàng đã có vài nếp nhăn nhưng vẫn xinh đẹp như trước... Cô gái phiên bang đã đợi hấn mười một năm, luôn mỉm cười nhìn hấn, bây giờ còn hoài đứa nhỏ của hấn. Vẫn luôn nghĩ, mình chém giết nửa đời, cuối cùng sẽ bỏ mạng oan uổng. Nhưng nàng lại như cơn gió mát thổi qua, thổi tán huyết tinh vô tận trong sinh mệnh của hấn. Một khúc Cán Hoa thanh dật uyển chuyển. Hấn thổi sáo, du dương, thổi lên niềm vui cùng hy vọng của chính mình, trong ngày mùa hè, hà hương triền miên vô tận, cho tới tận những ngày cuối cùng.

Hoàn